

Lân Gia Hữu Nữ Sơ Trưởng Thành

Contents

Lân Gia Hữu Nữ Sơ Trưởng Thành	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	10
5. Chương 5	12
6. Chương 6	14
7. Chương 7	16
8. Chương 8	18
9. Chương 9	20
10. Chương 10	23
11. Chương 11	25
12. Chương 12	26
13. Chương 13	29
14. Chương 14	31
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	38
18. Chương 18	41
19. Chương 19	43

Lân Gia Hữu Nữ Sơ Trưởng Thành

Giới thiệu

Chúc các bạn đọc truyện vui vẻ. .

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-gia-huu-nu-so-truong-thanh>

1. Chương 1

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 1:

Rình mò thành tính

(thông tin chấn động: bất cứ ai đọc truyện này, nếu là nam thì có thể tránh tà, họa chẳng là nữ thì có thể tránh...thai. Không tin đọc thử rồi biết :P) – nguyên bản tác giả Liễu Hạ Huy.

Hạnh phúc là gì?

Nếu mày đói mà tao có một cái bánh bao thì tức là tao hạnh phúc hơn mày. Chính mày đang bị Tào Tháo đuổi, mồ hôi đầy mặt mà tìm được một cái nhà vệ sinh. Mỗi tội là cái bệ xí duy nhất ấy đang bị tao trưng dụng thì hẳn là tao đang hạnh phúc hơn mày. Nếu một cái nữa là: mày nửa năm chưa thấy qua giống cái, thấy một con heo mẹ mà cũng thành ra mi thanh mục tú đầy đặn mê người mà tao có một cái lỗ nhỏ có thể rình coi mỹ nữ tắm thì tất nhiên là tao phải hạnh phúc hơn mày rồi.

Bây giờ là 7h 10', là giờ hoàng đạo trong lịch rình coi của Lâm Phong.

Lâm Phong nhẹ nhàng đi tới, gỡ một viên gạch che cái lỗ thông với phòng tắm nhà bên rồi mắt nhìn hau hau vào đấy, vừa nhìn vừa lẩm bẩm đếm thầm: “một...hai...ba...vùng ơi mở ra!”

Vừa đếm xong thì cánh cửa nhà tắm bên cạnh thật sự mở. Một cô gái xinh đẹp cầm theo quần áo tiến đến.

Cô gái đặt quần áo lên giá, đầu tiên quay về chiếc gương soi soi, rồi cau mày nhăn mặt bóp vài chiếc mụn đầu đen trên cánh mũi rồi mới đến màn cởi quần áo.

Theo cử động của bàn tay nhỏ nhắn tinh xảo mà từng món từng món quần áo càng ngày càng ít dần. Đầu tiên là chiếc áo gió đồng phục nửa trắng nửa xanh. Tiếp đến là chiếc sơ mi trắng. Đến khi chỉ còn lại một chiếc áo ngực đáng yêu thì nàng mới bắt đầu cởi quần...

Lúc này, trên người cô gái chỉ còn một chiếc bra màu hồng nhạt cùng một chiếc quần lót đỏ rực mê người. Vóc người tiêm tể nhu nhược, da tay vừa trắng vừa mịn, đôi mắt to tròn ướt át nhu tình thanh tú động lòng người không sao tả hết. Dường như linh khí thiên địa đều tụ tập hết trên người cô bé trẻ tuổi trước mặt.

Có những thứ dù có xem qua ngàn vạn lần mà vẫn kinh diễm như lần đầu giống như thân thể của cô bé hàng xóm này. Dục hỏa trong người Lâm Phong càng lúc càng sôi trào, đôi mắt nheo nheo lại. Ngọn lửa trong mắt sáng rực...

“Không biết là lâm dục hay phao dục đây?” Lâm Phong nhìn chằm chằm không chớp mắt, trong lòng âm thầm đoán.

Nếu lâm dục thì chỉ có thể thấy nửa trên, còn nếu phao dục thì có thể thấy nửa dưới. Đáng tiếc từ lúc rình mò cho đến giờ nàng chưa bao giờ phao dục cho hắn nhìn.

Cô gái nhẹ nhàng gỡ chiếc nơ buộc tóc. Mái tóc đen dài óng ả lập tức xỏa xuống. Lấy tay thử nhiệt độ nước rồi mới nhẹ nhàng cởi bra.

Lâm Phong biết bắt đầu đến đoạn gay cấn liền lập tức mở to con mắt nhìn chằm chặp, chuẩn bị chờ đón đoạn cao trào thì hai tay đã rời ngực mà cúi đầu xuống dòng nước đang chảy.

“Ồ, quần lót còn chưa cởi cơ mà.” Lâm Phong rất muốn nhắc nhở nàng tắm rửa phải cởi quần lót. Đây là một thói quen hoàn toàn không tốt. Nhất định cần phải kiên quyết...

Dưới dòng nước chảy, thân thể ngọc ngà như ẩn như hiện. Nước chảy thoả xuống đôi vai thon gầy rồi đọng lại thành từng giọt như những đoá hoa trắng nhỏ.

Lâm Phong thật bực mình. Có mỗi cái lỗ không đủ 5cm thật không đủ cho hần thưởng thức. hoặc nói nếu cô gái đứng xa xa chút nữa hần đã có thể xem thêm nhiều nhiều hơn chút. Cô bé càng đứng gần cái tường sắp đổ kia thì cái mong muốn thấy được càng nhiều của hần càng thêm xa vời.

Lâm Phong tự hỏi phải đến vài giây liệu có nên đem nửa viên gạch còn lại móc nốt ra không. Cuối cùng quyết định lấy tay thử một chút. Tường phòng tắm trơn tuột thật khiến cho hần không có biện pháp móc nốt nửa viên gạch còn lại.

Nhỏ vào. Không biết thằng cha nào lúc trước móc nửa viên gạch này ra có phải là tín đồ rình coi không? Thật là con mẹ nó chứ, một chút chuyên nghiệp cũng không có. Một khi đã rình trộm rồi thì đều đã dính chàm cả. Rình coi một nửa với rình coi cả đều không phải là rình chắc. Đã như thế sao không móc cả viên gạch ra xem cho đã có phải hơn không?

Ngụ như hợi. Lâm Phong đánh giá vị tiền bối tôn kính!

Phòng ở của Lâm Phong là loại tập thể lắp ghép. Trong một lần ngẫu nhiên hần phát hiện trong nhà tắm phòng mình có viên gạch bong ra liền đi tới nhìn. Không khỏi vui phát thét lên. Ở đối diện bức tường bên cũng là phòng tắm. Hơn nữa là phòng tắm của nhà phía đông.

Nhà phía đông có một người đàn bà độ khoảng trên dưới bốn mươi vẻ mặt như hoa như nguyệt. Mỗi tội là hoa là hoa được người ta tỉa để xếp trên bàn ăn, nguyệt cũng là nguyệt tàn. Hơn nữa dáng người cũng chẳng xinh đẹp gì, cả mồm đỏ như chấu máu, mỗi lần lên tiếng có khi cả toà nhà đều nghe thấy.

Cái này cũng không phải là trọng yếu. Trọng yếu chính là cái dáng người thô kệch mồm như chấu máu giọng như loa truyền thanh ấy lại có một cô con gái xinh đẹp, cũng là cô bé mà Lâm Phong đang rình coi - Đường Giai Di.

Đường Giai Di vẫn còn là học sinh nhưng đã cực kỳ xinh đẹp. Đôi mi thanh tú, đôi mắt to tròn. Cái miệng anh đào nhỏ nhắn. Dáng người tuy hơi gầy yếu nhưng tiềm lực phát triển có thể nói là vô hạn lượng. Theo lời cổ nhân nói thì có thể coi là nghiêng quốc nghiêng thành. Lại theo triết lý vĩ đại: nữ đại thập bát biến thì đến lúc đó lại càng dễ nhìn.

Lâm Phong là một đứa nhỏ thuần khiết. Lần đầu tiên làm loại việc hèn mọn này thì thật sự trong tâm lý hần tranh đấu hồi lâu. Cuối cùng hần đành phải ra quyết định: lấy một đồng xu ra tung. Nếu mặt trước hướng lên thì lên xem một mắt. Nếu mặt sau hướng lên thì lần lượt xem hai mắt. Còn nếu đồng xu thẳng đứng thì...nhỏ vào. Mẹ, mấy khi tung được rùa thế...đương nhiên là muốn xem bao nhiêu thì xem bấy nhiêu đi.

Lâm Phong chạy ra ngoài tung đồng xu. Không biết cái số hần chó đớp phải ruồi hay như nào mà đồng xu...bỗng nhiên thẳng đứng. Không biết lão thiên ủng hộ hần hay cái số nó vốn phạm phụ tục tử không thể sửa đổi. Vì thế Lâm Phong - kẻ chấp nhận số phận phạm phụ liên kiên thủ lời thề mỗi ngày rình coi. Đã không thể chống lại thì thôi đành mở mắt ra mà nhìn. Đây là chân lý trăm ngàn năm qua không ai có thể phá giải. Thương cảm a!

Lúc vừa bắt đầu Lâm Phong không tìm được quy luật, luôn rình chệch thời gian. Có khi đợi lúc lâu cũng không thấy Đường Giai Di đi tắm. Có khi vừa thôi rình thì cách vách nghe thấy tiếng nước chảy, Đường Giai Di lại xuất hiện.

Trải qua vài ngày khắc khổ nghiên cứu, Lâm Phong rốt cuộc cũng tìm được quy luật. Đường Giai Di bình thường là hơn 6h tan học, về đến nhà là gần 7h. vì thế 7h10' là khoảng thời gian nàng đi tắm.

Khi đã tìm được quy luật rồi, Lâm Phong cũng không đi làm những việc vô dụng. Mỗi ngày đều xuất hiện rất đúng lúc, rất đúng giờ, rất đúng địa điểm - luôn trong vị trí rình coi. Mặt khác, Đường Giai Di cũng rất phối hợp, đi tắm rất đúng giờ.

Lâm Phong vẫn đang suy tính dùng cách gì để góc độ được mở rộng, xem được nhiều hơn thì bên kia tiếng nước chảy đã ngừng.

Xong rồi á? Có nhanh quá không?

Lâm Phong thật muốn tự tay tát tai tới tấp vài cái, chửi cho cái sự ngu của mình. Mặc dù thâm tâm thật muốn kế thừa di chỉ của bậc tiền bối – đem nửa viên gạch còn lại móc ra nốt nhưng mà lúc khác nghĩ không được à? Sao cứ phải lúc gay cần nóng bỏng một khắc giá trị thiên kim bây giờ?

Cô gái vừa tắm xong hai má ửng đỏ, mái tóc đen dài ướt chảy dài trên bờ vai tiêm tể nhu nhược như không có xương. Đường Giai Di mỉm cười, vẻ mặt mờ mịt hút hồn. Lâm Phong nhớ tới ngày trước có vô tình xem qua một bài thơ: “Phù dung xuất thủy duệ trường sa, yếp sanh hức nhật trán thái hà. Mây đen lượn nhiễu già ngọc thể, cứu thiên tiên nữ hạ dao tháp.” So với tình cảnh lúc này thì thật là chẳng còn gì hợp hơn.

Đường Giai Di nhẹ nhàng đi tới giá quần áo. Lâm Phong đang buồn bực vì bữa tiệc sướng vui hôm nay chấm dứt thì bỗng nhiên “huých” một tiếng - Đường Giai Di gục trên mặt đất đồng thời phát ra tiếng hô hốt hoảng “A...”

Đường Giai Di quỳ rạp trên mặt đất. Đường Giai Di không nhìn được mặt nàng. Cách vách dường như khe truyền đến tiếng khóc rưng rức. Nàng hình như muốn thử đứng lên vài lần nhưng mỗi lần đều chỉ là những tiếng “ai ôi” buồn tha trong đau đớn.

Xem ra khả năng nàng tự đứng lên là không có rồi. Lâm Phong biết giờ này mẹ nàng không có nhà. Cha nàng...thôi để mình tự đi giúp co phải hơn không.

Giúp hay không giúp? Đó cũng là một vấn đề.

2. Chương 2

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 2:

Lần đầu tiên thân mật tiếp xúc

Có vị tiền bối đã từng nói: “Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu.”

Lại có vị khác từng dạy: “Chớ thấy việc ác nhỏ mà không làm.”

Còn ông khác thì bảo: “Bất kì người đàn bà nào, xinh xấu ra sao, khi quỳ rạp trên mặt đất cũng sẽ rất lạnh.”

Còn có người nữa... nhỏ vào. Đường Giai Di là em gái bé nhỏ của ta. Ta rình coi nàng là cảm thú, thấy nàng ngã mà không chạy sang nâng nàng dậy thì đúng là cảm thú cũng không bằng.

Lâm Phong đứng ở cửa hơi do dự, rồi cũng cảm gõ cửa. “tiểu Di, tiểu Di”

“Ai thế? A, tiểu phong đấy à. Vào đi. tiểu Di ở nhà đấy. Nó vừa đi học về.” ông nội Đường Giai Di chống gậy chậm chậm ra mở cửa, cười toe toét hở ra hàm lợi không võ vai Lâm Phong: “Tiểu Phong lâu lắm không sang nhà ăn cơm.”

“Dạ vâng, ông. Gần đây buôn bán hơi vội ông ạ. Cháu muốn mượn nhà vệ sinh một chút. Nhà cháu bị tắc mà người đến sửa vẫn chưa lại. Cháu mót quá, mượn ông chút xíu.” Lâm Phong xử xuất tuyệt chiêu muốn bắt thì hãy thả...

Nếu hắn nói ngay từ đầu là tới tìm Đường Giai Di thì chỉ có thể tại phòng nàng hoặc tại phòng khách chờ. Mà con bé Đường Giai Di kia tính tình hay xấu hổ lại quật cường lúc này đang không mảnh vải che thân

ngã trong phòng tắm thì nhất định sẽ không lên tiếng nhờ hấn. Chính hấn không thể chạy một mạch tới giật cửa phòng tắm mà cười hô hô nói: “Đường Giai Di, anh biết bé ở trong đấy. nhanh đi ra đi...ha ha ha” Nếu mà có thể thật có khi Đường Giai Di vác dao chém chết hấn chứ đùa.

“Đi nhanh đi. Cái thằng nhỏ này còn khách khí cái gì. Người một nhà cả. Tao với bà Vương quen biết có hơn 10 năm giao tình. Tiểu Phong, tiểu Phong...” Đường lão còn đang diễn thuyết chưa chịu ngừng. Xem ra ông cũng không biết Đường Giai Di đang tắm.

Lâm Phong mặc kệ ông già tiếp tục nói, ôm bụng chịu nhanh về phía phòng tắm. Hấn vừa nói muốn mượn nhà xí cũng cố ý nói rất nhỏ sợ Đường Giai Di xuất hiện. Nếu con bé ở bên trong la lớn có người bên trong thì Lâm Phong cho dù da mặt có dày ngang cái tường cũng ngại tiến vào. Nhất định phải không để cho Đường Giai Di có thời gian phản ứng mới được.

Cầm lấy nắm xoay cánh cửa nhà tắm đẩy cửa định tiến vào thì thấy cửa đóng chặt. Thì ra cửa đã được chốt trong.

Quên cha nó mất. Lâm Phong vỗ vỗ đầu, móc từ túi tiền một chuỗi chìa khoá, mở con dao bấm từ cái cắt móng tay cắm vào ổ khoá rồi “tạch” một tiếng, cửa đã mở.

Mỗi cái cánh cửa nhà vệ sinh, sao có thể làm khó chuyên gia phá khoá anh đây?

“Ai ôi...mót quá mót quá...” Lâm Phong ôm bụng giả vờ gấp gấp đẩy cửa phòng tắm.

“A...” Lâm Phong nhìn thấy Đường Giai Di đã ngừng khóc ngồi trên mặt đất bỗng nhiên thét chói tai.

“Em làm cái gì thế? Sao đã mặc quần áo... ngồi chỗ này?”

“Phong, em bị ngã.” Đường Giai Di vẻ mặt đáng thương nhìn Lâm Phong.

“Anh biết, ý anh là nhìn chân em là biết em bị ngã rồi. Chỉ là...” Lâm Phong vẫn nhớ rõ khi con bé ngã còn chưa kịp mặc quần áo cơ mà. Bây giờ trên người chả biết từ đâu mọc lên một bộ đồ ngủ mỏng màu tím.

“Chỉ là sao em không gọi người?”

“Mẹ em không ở nhà. Ông nội... gọi không tiện.” Đường Giai Di ngượng ngùng cúi đầu, cả khuôn mặt đỏ bừng rồi nhanh chóng cũng lan dần xuống cổ như bôi lên một tầng phấn hồng.

“Có sao không? Đâu để anh xem nào.” Lâm Phong đương nhiên biết ý không tiện của Đường Giai Di là như nào, rất tự nhiên ngồi xổm xuống, tay bắt lấy chân Đường Giai Di. Thấy trên chân nàng có chỗ thâm tím, vài chỗ còn bị trầy da, liền đau lòng hỏi: “Đau không?”

“Đau.” Đường Giai Di gật đầu.

“Có thể cử động không?”

“Không...có. Em vừa đứng dậy mặc áo ngủ. Nhưng mà đau quá.” Đường Giai Di vừa nói chuyện vừa thử giật giật chân. Đau đốn mà cau mày.

“Đừng nhúc nhích. Để anh bế vào phòng sát thuốc. Không sao, rất nhanh là khỏi thôi.” Thấy Đường Giai Di hơi gật đầu, Lâm Phong liền ôm lấy nàng bế vào phòng ngủ.

Mặc dù hai người quen biết đã nhiều năm, quan hệ cũng vô cùng tốt, nhưng tiếp xúc thân mật như vậy thì vẫn là lần đầu tiên. Lúc này vẫn là mùa hè, Đường Giai Di mặc vẫn mặc một chiếc áo ngủ mỏng, nhưng Lâm Phong vẫn có thể cảm giác được thân thể nàng da thịt nhẵn mịn.

Phải cái càng làm cho Lâm Phong hưng phấn là Đường Giai Di có lẽ do quá bối rối nên vẫn chưa kịp mặc quần lót với bra. Lâm Phong nâng mông Đường Giai Di lên, dục hoả trong cơ thể tựa như nước sôi già muốn phun trào ra. Càng sắc máu là hai khối thịt gợi cảm ấy không chỉ một lần khiến cho hấn muốn đâm đầu vào cửa.

“Đây không phải là cái mông. Đây không phải là cái mông...” Lâm Phong vừa ôm Đường Giai Di vừa đọc tỉnh tâm chú, cường chế cái ý nghĩ đâm ô muốn đưa tay phải tiếp tục thăm dò.

Đường Giai Di nằm trong lòng Lâm Phong, ngửi trên người hắn tản mát mùi mồ hôi, nghe tiếng tim đập thình thịch cùng tiếng hơi thở dồn dập của hắn, trong lòng cũng cảm giác có điều gì đấy khác thường. Mặt cũng không dám ngẩng lên nhìn mặt hắn mà cúi gầm xuống ngực. Khuôn mặt trắng nõn bỗng chốc đỏ bừng như xuất huyết.

Đường Giai Di không dám ngẩng đầu càng tiện nghi cho tên cầm thú Lâm Phong. Hơi cúi xuống, thấy trong bộ đồ ngủ lồ lộ vài mảnh xuân quang như ẩn như hiện bộ ngực non tơ... ài, cô gái nhỏ vẫn chưa phát dục hết.

Lâm Phong cũng không phải lần đầu tiên tiến vào phòng Đường Giai Di. Nhưng mỗi lần tiến vào đều cảm giác vô cùng ảm áp. Trong phòng thu thập vô cùng sạch sẽ. Không những thế còn có hương thơm nhàn nhạt. Bên cạnh cửa sổ có chiếc rèm che. Trên giường có chăn, gối. Đầu giường có chiếc chuông gió nhỏ xinh cùng vài con thú nhồi bông. Mỗi khi thấy những thứ này, nội tâm Lâm Phong như bình thản hơn. Tất cả những đau khổ, khó khăn ở sâu trong trí nhớ, những đau thương cùng khuôn mặt âm u có thể nháy mắt mà tan biến.

Lâm Phong đặt Đường Giai Di lên giường rồi ngồi xuống nhẹ nhàng xoa bóp vết thương của nàng. Đợi cho vết máu ứ dần dần tan đi mới móc nước thuốc từ trong túi chậm chậm thoa cho nàng.

“Phong.”

“Ơi!”

“Sao anh biết em bị thương?”

“Haha, anh biết đâu? Trùng hợp thôi.”

“Thế sao anh cũng trùng hợp sang?”

“Anh đau bụng, sang mượn nhà vệ sinh nhà em. Nhà vệ sinh nhà anh bị tắc. Đường gia gia biết việc này.”

“Anh sang mượn nhà vệ sinh mà trong túi có thuốc?”

“Ặc...” Từng hạt từng hạt mồ hôi to bằng hạt đậu từ trên trán chảy xuống. “Ai da, hè năm nay sao nóng thế không biết. Tiểu Di, bôi thuốc xong rồi đấy. Em nằm xuống đi. Anh đau bụng, đi nhà xí một lát.” Lâm Phong lấy cớ đánh bài chuẩn.

“Phong. Cái lỗ thủng kia ở nhà tắm không phải là anh đục sang đấy chứ?”

“Huych” Lâm Phong lại đụng đầu vào cửa.

3. Chương 3

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 3:

Sự kiện bạo lực ở bạo lực nhai

Lâm Phong bị tiếng đập cửa thình thịch đánh thức.

Nằm trên giường mặc một chiếc quần xà lỏn ngắn cũn cỡn rộng thùng thình, cánh tay phải gối sau đầu. Sau khi chờ vài giây cho tay phải hết tê mới nhanh chóng sửa sang lại phòng. Trên mặt đất có vô số thứ hổ lốn đều tất tần tật bị hắn tống vào sọt rác. Nhặt mấy cái đĩa ca nhạc ở bìa phim mát nội dung lên, yên

lặng nhìn một hồi rồi thầm than “hồng nhan bạc mệnh”, thuận tay ném mấy cái film của nữ diễn viên JAV trong vòng 2 năm đóng mấy trăm bộ film tâm lý tình cảm hành động xã hội ngàn người xem vạn người mê xuống gầm giường – có thứ nghệ thuật chỉ trong bong tối mới có thể phát huy giá trị lớn hơn nữa.

“Cọc cọc”. Tiếng đập cửa lại vang lên. Thanh âm vẫn như trước ôn nhu, không nhanh không chậm, cũng giống như chủ nhân nơi phát ra tiếng động. Nhớ tới nữ hài tử đáng yêu kia, khuôn mặt tuần tú của Lâm Phong mở một nụ cười mê người.

“Đây đây.” Lâm Phong mở cửa: “Vào đi.”

“A...” Ngoài cửa truyền đến tiếng thét chói tai.

Lâm Phong tưởng như cái lỗ tai đều muốn nổ banh ra, quệt quệt miệng oán giận nói: “Được rồi tiểu Di. Sao lần nào cũng đều hô loạn lên thế?”

Con bé nhìn Lâm Phong xích lô cơ thể, đỏ mặt bất mãn, sáng giọng nói: “Anh còn nói cái gì em? Thế tại sao lần nào anh cũng không mặc quần áo chạy ra mở cửa?”

Vóc người Lâm Phong rất cân xứng, không gầy không béo, cũng không cơ bắp cuồn cuộn. Da dẻ vô cùng nhẵn mịn không có chỗ nào thô ráp. Ngay cả một nốt đỏ cũng không có. Dưới ánh sáng vàng của ngọn đèn dây tóc rơi xuống lộ vẻ tái nhợt nhưng lại gia tăng vài phần khiến người trù mến. Hắn mặc xong quần áo thì rất người tưởng rằng hắn là nữ sinh. Mấy bà nội trợ dưới lầu thường xuyên chỉ vào hắn thì thào to nhỏ: “Cái con bé này nhìn thật giống con trai, đúng là khổ mệnh. Ai...”

Nghĩ nghĩ một chút, tâm tình cô gái nhỏ cũng giải toả đôi chút. Tâm lý cũng nhộn nhạo nhu tình.

“Không phải anh muốn em quen dần à. Bao lâu rồi cũng không quen nữa. Thật là... thế nào rồi? Tan học rồi à?” Lâm Phong vốn muốn nói: anh xem cứng nhiều như vậy rồi cho cứng xem lại một chút cũng đâu có gì to tát. Cuối cùng cũng không dám nói ra, quay đầu vào phòng, từ móc áo lấy quần áo xuống mặc trước mặt cô bé.

“Ừm, vừa tan học. em đến xem anh chừng nào thì ra đường* để em đi giúp anh.” Con bé ngượng ngùng quay đầu. Người này luôn vô tâm như vậy, không coi người ta là nữ hài tử gì cả.

“Ừ, cũng đang chuẩn bị đi đây. Thịt với rau đều đã chuẩn bị rồi. Vừa ngủ dậy thì em gõ cửa. Tiểu Di, hay thôi để tự anh đi một mình cũng được. Em học năm cuối rồi. Còn 2 tháng nữa là thi đại học. Chú ý học tốt đi. Nếu vì anh mà chậm trễ việc học của em, không chừng anh cho đến chết mới lạ.”

“Không sao, em học xong rồi.” Con bé kiên định lắc đầu. Cho dù thật sự bởi vì giúp hắn mà thi trượt đại học cũng làm gì có chuyện trách hắn.

Lâm Phong vội vàng thu thập đồ đạc đi bán hàng, không lên tiếng.

Lâm Phong là một cô nhi, một thân một mình đi hoang trên đường thì được bà Vương thu dưỡng. Bà Vương là quả phụ, không con không cái, sống cuộc sống độc lai độc vãng. Dựa vào tiền trợ cấp của chính phủ dưỡng lão mà có tiền sống qua ngày. Từ khi thu dưỡng Lâm Phong, cuộc sống lại càng trở nên khắc khổ. Hai bà cháu đành dựa vào nhặt vài thứ đồng nát mà nương tựa nhau sống qua ngày.

Năm Lâm Phong 15 tuổi thì bà Vương dẫn Lâm Phong mang theo chút lễ vật xuống học nghề của một người bán thịt nướng dưới lầu. Không được đọc sách thì ít nhất cũng phải có chút nghề nghiệp mà kiếm miếng ăn. Từ đó Lâm Phong liền có sư phụ, đi theo ông ta mà học bán thịt nướng.

Sư phụ của Lâm Phong là người Tân Cương, trình độ trù nghệ nướng thịt dê cũng không tính là inh, sinh ý không được tốt cho lắm nhưng cũng không thể tính là không bán không buôn gì được. Cũng miễn cưỡng nuôi dưỡng 1 nhà già trẻ lớn bé không ai phải đói. Thu dưỡng Lâm Phong cũng không có gì dấu diếm, truyền thụ cho hắn tất cả công phu mèo cào trong cái công cuộc nướng thịt cao cả. Mà đương nhiên cũng chả có gì “bí mật tổ truyền” để phải che giấu cả.

Lâm Phong đẩy xe thịt nướng, Đường Giai Di hỗ trợ chỉnh hướng. Nhìn nàng bởi vì cố hết sức mà lúc lắc cái mông, Lâm Phong đột nhiên nhớ tới nữ diễn viên JAV mình vừa nhét vào gầm giường, đều là vưu vật a.

Lâm Phong xăm xoi từ trên xuống dưới, mỉm cười trêu ghẹo nói: “Tiểu Di, lại lớn thêm chút rồi.”

Khuôn mặt Đường Giai Di trong nháy mắt đỏ ửng như phủ phấn hồng, khuôn mặt thanh tú tinh xảo, nhẹ nhàng lấy tay gạt lọn tóc che trước mắt dất lên tai. Động tác tuy nhỏ nhưng bỗng nhiên xuất hiện một cổ phong tình thành thực, quệt mép nói: “Phong, anh thật sự là người xấu...” (vì sao mình để là người xấu chứ không phải xấu xa, về sau sẽ rõ :P)

“Ha ha, chuẩn không cần chỉnh, chỉnh là hồng bét. Anh đây vốn không làm người tốt. Người tốt không trường mệnh, người xấu sống ngàn năm. Anh còn muốn sống ngàn năm ý chứ...” Lâm Phong cười ha hả, bất tri bất giác trong tiếng cười xuất hiện một tia khổ sở không nói nên lời.

Là người tốt? Không phải chứ, cái nghề nghiệp ấy mà cũng có người tốt á? Chắc quỷ nó tin. Là người xấu? Tính xấu không nhỉ? Hình như là không. Nếu không tại sao lại bị trục xuất sự môn?

Chứng kiến vẻ tươi cười pha lẫn khổ sở của Lâm Phong, Đường Giai Di đau như muốn quặn lòng. Phong ca ca rốt cuộc làm sao lại có nụ cười bi thương nhường ấy?

Duyên Giang đường được xưng là “Bạo lực nhai”. Nơi này là địa phương côn đồ tụ tập, thường xuyên có đánh nhau ẩu đả. Chỗ bán hàng cố định của Lâm Phong là một góc nhỏ âm u trên bạo lực nhai. Chỗ này hơi hẻo lánh chút, xung quanh cũng có mấy hàng thịt nướng cùng với một nhà karaoke lớn. Khách của quán này cũng là cố khách của Lâm Phong. Chỗ náo nhiệt quá hần cũng không muốn đến. Nhỡ đâu đám cảnh sát bắt côn đồ không được, lại lấy cớ duy trì trị an, giải toả đường thông hè thoáng mà trút giận lên đám làm ăn đầu đường như hần lại một người. Lâm Phong cũng không thể không thừa nhận hần là miếng thuốc dán lên mặt văn minh đô thị, là đối tượng ưa thích của đám an toàn vệ sinh thực phẩm, là đối tượng bị cho là lây truyền dịch bệnh...

Câu điện từ một nhà quen bên cạnh, lấy bia, sau đó kê vài cái bàn. Làm xong cũng là lúc trời xâm xẩm tối. Thời gian hần bán hàng cũng vào khoảng 6h thì bắt đầu. Đường Giai Di thuần thực đem đùi gà, cánh gà, thịt dê, rau cỏ, ngô...dăm ba thứ bà lằm phân biệt từng loại xếp ra. Bây giờ mới là tháng năm nhưng khí trời đã có vẻ oi nồng khó chịu. Trên mặt cô bé xuất hiện vài giọt mồ hôi từng giọt từng giọt chảy xuống. Ở hai bên thái dương, vài sợi tóc tơ còn ướt đầm dính chặt vào trán. Khuôn mặt nhỏ nhắn hồng hồng trông vô cùng đáng yêu. Theo mồ hôi đồng thời còn xuất hiện mùi thơm của cơ thể gái mới lớn ngọt như mùi mít chín mọng. Lâm Phong hít dài một hơi để cái mùi thơm ấy thấm nhuần trong cánh mũi. Đường như tất cả không gian quanh đây đều mang hương thơm của Đường Giai Di. Thật sự là thơm vô cùng.

Nhìn dáng vẻ mê say của hần, cô gái nhỏ giảo hoạt cười rộ lên.

Sắc trời càng lúc càng tối, khách nhân cũng từ từ nhiều lên. Lâm Phong cũng không còn thời gian mà hít hà mùi hương của Đường Giai Di, trong tay không ngừng hết việc nó đến việc kia. Khuôn mặt tuấn tú bị lò lửa bức nhiệt nóng bừng. Lâm Phong vô cùng lo lắng mặt mình có một ngày cũng giống sư phụ hần, hể đi đến đâu là bị đám trẻ con reo hò: “Cái mông của Tôn Ngộ Không”.

Một đám côn đồ trần trọc áo vắt vai mới đi ra từ trong quán karaoke nghênh ngang bước tới. Nhìn hướng đúng là quán thịt nướng của Lâm Phong mà đến. Lâm Phong nháy mắt ra dấu cho Đường Giai Di, cho nàng cẩn thận. Vốn là Đường Giai Di hỗ trợ tiếp đãi khách nhân. Lâm Phong sợ đám côn đồ này đối với Đường Giai Di động thủ động cước.

Đường Giai Di cười thản nhiên. Khoát khoát tay ý bảo Lâm Phong không nên lo lắng. Nàng sẽ cẩn thận ứng phó.

“Các vị đại ca muốn dùng gì?” Đường Giai Di đi đến ngọt ngào cười hỏi.

“10 cái đùi gà, 20 cái cánh gà, thêm hai con cá. À, ngoài ra còn lấy thêm mấy chai bia.” Một thằng côn đồ lớn tiếng gào lên, thoạt nhìn là thằng đầu lĩnh.

“Được rồi, các vị chờ chút.” Đường Giai Di nhớ kỹ những thứ khách gọi rồi viết vào giấy đưa đến cho Lâm Phong đang nướng đồ bên cạnh cái lò rồi mở tủ lấy ra mấy chai bia.

“Bia của mấy vị đại ca đây. Chậm rãi dùng ạ.” Đường Giai Di vừa nói vừa đem mấy chai bia đặt lên bàn rồi lấy mấy cái cốc trên khay đặt trước mặt mọi người.

Một thằng tóc nhuộm tím đưa mắt, thằng khác bên cạnh Đường Giai Di lập tức nghi hoặc quay đầu, con mắt lập tức sáng lên, xoay người, vội vàng túm lấy tay áo Đường Giai Di vừa cười vừa nói: “Cô em, em

cũng thấy đầy. Mấy anh đây ngồi uống bia mà chẳng có ai ngồi cạnh tiếp cả. Hay là em ngồi tiếp mấy anh đây, sau này anh sẽ thường xuyên đến chiều cổ bọn em làm ăn được không?”

Nhìn chú hai này mở mồm ra răng vàng cả rổ, Đường Giai Di thật muốn buồn nôn. Cuống chế chính mình nở nụ cười nói: “Đại ca, thật xin lỗi. Còn phải giúp ca ca bận bịu một tay. Hơn nữa em cũng không biết uống.”

“Không sao không sao. Không biết uống để mấy anh đây dạy. Cứ coi như là uống nước là được. Anh dai em hôm nay tổn thất bao nhiêu cứ tính lên bàn chúng ta, những người khác không cần trông đi.” Thăng béo vừa nói một câu, liền lập tức kéo Đường Giai Di vào lòng.

“A...” Đường Giai Di hét rầm lên.

Lâm Phong vốn đang nhìn chăm chằm bên này sắc mặt cũng trở nên tái xanh. Nắm chặt cây gậy cời lò, cố nén lệ khí trong lòng, nguy tạo vẻ mặt tươi cười vô hại đi qua, cúi đầu khom lưng cười nói: “Các vị đại ca, tiểu muội còn nhỏ, không biết uống. Xin thay mặt tiểu muội kính các vị đại ca 3 chén bồi lễ. Sau này chỉ cần các đại ca đại giá quang lâm, tiểu đệ sẽ giảm giá chỉ còn 8 phần được không ạ. Mong các vị đại ca cao quý buông tay thả tiểu muội được không ạ.”

“Chát.” Trên mặt Lâm Phong xuất hiện dấu 5 ngón tay rõ ràng, cả một bên mặt cũng rất nhanh sưng đỏ lên.

“Mày là cái đéo gì? Mày mời rượu mà tao phải uống à? Tao việc gì phải ày mặt mũi? Mày nghĩ mày là ai hả thằng ranh bán thịt nướng?” Thăng béo mở mồm thóa mạ. Mấy thằng khác ngồi quanh cũng đều phụ họa, hùng hống hổ hổ la hét.

“Chát.” Trên mặt thăng béo cũng xuất hiện dấu 5 ngón tay tinh tế.

“Mày nghĩ mày là cái gì? Dám đánh Phong ca ca của tao. Hấn bán thịt nướng cũng là nghề. Chúng mày thì sao? Chuyên làm những việc trộm gà bắt chó còn tưởng mình oai phong chắc. Cả lũ chúng mày là một đám sâu mọt.” Đường Giai Di nhìn chăm chăm vào tên vừa tát Lâm Phong, con mắt trừng lớn như muốn phun hỏa. Tay phải run rẩy, hiển nhiên là vừa mới dùng sức hơi mạnh.

Yên lặng, tất cả xung quanh lập tức yên lặng. Mọi người đều mắt chữ O mồm chữ Anh mà tru lên kinh ngạc. Tất cả đều không tưởng được mà tập trung nhìn một cô gái thoát nhìn mảnh khảnh. Ngay cả đám lưu manh côn đồ cũng mất khả năng phản ứng. Lâm Phong lập tức kéo Đường Giai Di từ trong tay thăng béo rồi ra phía sau mình.

Chứng kiến động tác của Lâm Phong, đám côn đồ mới phản ứng lại, tất cả đều điên cuồng mà đứng lên.

“Con đi kia, dám đánh lão đại bọn bố à...”

“Chém chết mẹ chúng nó đê, con mẹ nó chứ. Ăn gan hùm báo mật à.”

“Mẹ đôi chó ghê này.”

“Đại ca, anh không sao chứ?”

Thăng du côn bị ăn tát cười ha hả, nhìn Đường Giai Di trốn phía sau Lâm Phong nổi lên sát ý tàn nhẫn: “Giỏi, con bé này...tao thích rồi đấy. Anh em, đập.”

“Vâng.”

“Đừng.”

Đường Giai Di hô lên thì đã muộn. Đám lưu manh nghe lệnh thăng đại ca bắt đầu đập bậy tứ phía. Nào là lò, nào là xe thùng. Nào là bàn, nào là ghế. Tất cả những thứ chúng thấy có thể đập được đều đập hết.

“Đừng như vậy, có chuyện gì từ từ nói. Bọn họ vẫn còn trẻ mà.” Một người đàn bà trung niên vừa ăn thịt nướng ở đây lên tiếng can ngăn.

“Cút ngay, con mụ già lắm điều.” Một thằng côn đồ đập ngã bà, lại một cước nữa đập lên bụng người đàn bà.

“A...” Người đàn bà ôm bụng kêu thảm thiết.

“Lão bà, lão bà, em có sao không? Lão bà...van cầu các người, ai giúp ta gọi xe cứu thương đi...” Chồng người đàn bà ôm lấy thân thể không ngừng co quắp của bà mà đau đớn khóc thành tiếng.

Lâm Phong chú ý tới bên này thì người đàn bà đó đã nằm trên mặt đất bất tỉnh nhân sự.

Giữa 2 chân, một vết máu chậm chậm âm u chảy dài xuống dưới như mang theo một sinh mạng mỏng manh. Vết máu đỏ, đỏ đến chói mắt.

Lâm Phong sắc mặt càng lúc càng trở nên âm u. Mẹ chúng nó chứ. Con cạp không phát uy chúng nó tưởng là hellokitty a.

4. Chương 4

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 4:

Nhiệt huyết thiếu đốt

“Chúng ta có nên đến xem không?” Đối diện con đường là một gác canh cảnh sát. Một thằng cảnh sát đang uống rượu tự nhiên dừng cái chén bên mép hỏi đồng sự.

“Xem? Xem cái gì?” Lão cảnh sát hơi lớn tuổi mở miệng hỏi.

“Bên kia đường hình như có chuyện lộn xộn.”

“Ha ha, bên kia à? Bên kia cũng không phải khu vực trị an của chúng ta. Chúng ta chạy tới để làm gì? Lại đây, uống đi. Vừa nói đến cái gì nhỉ? À đúng rồi, cái con bé học trường nghệ thuật kia thật sự là đầy đặn à nha. Công phu trên giường có thể nói là cực phẩm. Ngay cả anh mày đây còn không chịu nổi nhiệt. Thôi nào, mở một con mắt nhắm một con mắt mà cho qua đi. Có một số việc không phải chúng ta có thể trông nom được.”

“Nhưng mà...” Tên cảnh sát tuổi còn trẻ còn muốn nói gì đó nhưng nhìn đến vị cảnh sát đầy trách nhiệm tiền bối trước mặt, nặng nề thở dài, đem chén rượu vốn đã đưa lên đến mép một hơi cạn sạch.

Lâm Phong nắm chặt nắm tay, khoé miệng đều cắn chặt đến mức xuất huyết. Người đàn bà tốt bụng không hề lên tiếng, chỉ lẳng lặng nằm trên mặt đất đối lại những tiếng hô bi phẫn của người chồng già đáng thương.

“Được rồi, không cần đập nữa. Mẹ kiếp, chúng mày cũng không làm anh chịu thiệt, cái gì đập được đều đập bằng sạch rồi.” thằng béo đại ca phát tay ý bảo bọn tiểu đệ dừng tay.

Lâm Phong bước nhanh tới trước mặt người đàn bà tốt bụng, cầm tay nàng bắt mạch rồi rất nhanh tại trên người nàng điểm vài huyệt Thiên Đột, Cự Khuyết, Thuộc Trách. Sau khi điểm xong mới vỗ vỗ vai người chồng, trầm trọng nói: “Đưa tới bệnh viện nhanh chút.”

Dường như nhớ tới cái gì, Lâm Phong từ túi tiền móc ra tất cả tiền của mình đưa qua. “Cầm hết chỗ này đi, nếu không đủ lại tới tìm tôi.”

“Vợ tôi không có việc gì chứ? Cảm ơn. Cảm ơn.” Người đàn ông đeo kính kích động hỏi, cầm số tiền Lâm Phong đưa tới, dồn hết sức lực từ cái thân thể gầy yếu của hắn bế người vợ đang đau chết ngất nhanh chóng ra đường cái đón taxi.

Người phải nói cảm ơn chính là ta mới phải chứ? Tại sao người vô tội lại luôn bị tổn thương? Lâm Phong nhìn bóng dáng vợ chồng hai người vào taxi mới cảm than nói.

Đường Giai Di nắm thật chặt bàn tay Lâm Phong, như vậy nàng mới cảm giác được an toàn.

“Thằng ôn con, ra đây.” Thằng béo ngoéo ngoéo ngón tay về phía Lâm Phong gọi.

Lâm Phong cười cười đi về phía hắt. Đường Giai Di không ngừng kéo lại nhưng cũng không được.

“Mày không sợ à?” thằng béo nhìn về mặt Lâm Phong, nghi hoặc hỏi.

“Không.” Lâm Phong lắc lắc đầu.

“Chát.” thằng béo lại tát Lâm Phong một cái.

Lâm Phong cũng vô cùng giận dữ, giờ tay giữ chặt lấy bàn tay thằng béo giữa không trung.

“Mày là thằng du côn, dám đánh Phong ca ca của tao.” Đường Giai Di ở bên cạnh Lâm Phong, thấy thằng béo lại muốn đánh Lâm Phong, lại giờ tay tát hắt một cái. Thằng béo còn chưa phản ứng lại, tiếp tục bị Đường Giai Di tát trúng khiến á nỡ hoa.

Tay phải bị nắm chặt khiến cho đau đớn mà không cách nào rút trở về, thằng béo quay về đám tiểu đệ phía sau mà bất mãn quát “mẹ lũ chúng mày chết mẹ chúng mày hết cả rồi à? Bỏ mày bị đánh mà vẫn đứng sờ sờ như đồng cứt làm cái gì? Lên đi.”

Lập tức có mấy thằng du côn lao ra, vẻ mặt như kiêu hân nay bố không đánh người bố không chịu được. Đường Giai Di thấy có người lại muốn đánh Lâm Phong, chủ động chạy lên chắn phía trước người hắt, dùng chính thân thể mềm yếu yếu đuối của mình che chắn không cho bất kì ai dẫm động đến hắt. Trong ánh mắt kiên nghị có không ít nước mắt đã bắt đầu không ngừng chảy xuống.

Lâm Phong đau lòng kéo Đường Giai Di ôm vào trong ngực thì thào bên tai nàng: “Tiểu Di ngoan, đừng khóc. anh không sao.”

Lâm Phong cười lấy tay giúp Đường Giai Di lau nước mắt. Khổ nỗi dù có cố gắng cách nào cũng không lau hết.

“Phong, em không cho chúng nó đánh anh.” Đường Giai Di xoay người, nhẹ nhàng vuốt ve mặt Lâm Phong nói.

“Ừ, chúng nó cũng không đánh được anh. Cái đám phế vật này không xứng làm đối thủ của anh.”

“Nhưng mà chúng nó nhiều người...”

“Một thằng phế vật với một đám phế vật cùng một chỗ cũng như nhau cả thôi. Không sao đâu. Vì tiểu Di đáng yêu, chúng nó đừng thằng nào mong chạm tay vào người anh.” Lâm Phong một lần nữa lấy tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt đang chảy đầm khuôn mặt diễm lệ của Đường Giai Di. Cô gái nhỏ đã bắt đầu mỉm cười đứng lên. Khuôn mặt kia thật đơn thuần nhưng cũng thật đẹp.

Hai người quần quýt lấy nhau cùng một chỗ biểu diễn làm thằng béo phát bực mình.. Một đám người đánh một thằng ranh còn vất vả như vậy. Trực tiếp đánh nó ngã xuống phát có phải xong rồi không? Vấn đề hai đứa chúng nó trước mặt người khác đánh yêu mắng thương. Càng bực hơn là cái con bé kia lại là đứa mà mình muốn sống hạnh phúc mới cú. Mặc dù du côn cho đến nay không tin vào mấy thứ tình cảm yêu đương, cũng chẳng biết cái mẹ gì gọi là tán tỉnh đong đưa, cứ tụt quần là có thể phang phàm phạp. Nhưng chung quy thể nào đi nữa cũng không muốn chứng kiến người đàn bà mình coi trọng bị nam nhân khác ôm vào lòng, ngay cả anh trai cũng không được.

“Mấy thằng chó chết chúng mày, lên hết cho tao. Còn chờ cái gì? Chờ chúng nó để con rồi chúng mày lên một thể luôn hả?”

Một thằng du côn đầu trọc lóc muốn biểu hiện trước mặt lão đại, liền xông lên đầu nước, vung nắm đấm to bằng...chân con kiến nhắm hướng Lâm Phong.

Lâm Phong cũng không có trốn tránh, giờ tay ra, lập tức bắt được cổ tay thằng trọc.

Thằng trọc cố gắng giãy ra vài lần nhưng không được, lập tức tung ra một đá. Lâm Phong quay về phía hắn, trên miệng nở nụ cười tà, cầm lấy tay hắn kéo mạnh một cái. Răng rắc vài tiếng xương gãy lập tức vang lên.

“A...” thằng trọc mồm gào lên rồi trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

Lâm Phong vỗ vỗ khuôn mặt ngây thơ đầy kinh ngạc của Đường Giai Di, mỉm cười hỏi: “Sao? Có sợ không?”

“Không sợ.” Đường Giai Di nhoẻn miệng cười với Lâm Phong.

Thằng mập thể mới biết thằng ranh bán thịt nướng trước mặt cũng có nghề, không phải thứ dễ dây vào, khó trách kiêu ngạo như thế, liền quay về phía đám đàn em gào mồm lên: “Lấy đồ ra, chém chết mẹ nó đi.”

“Đương đương” thanh âm vang lên không dứt, đám du côn đều từ trong người rút ra vũ khí tùy thân. Có đồ chơi trong tay, đám du thủ du thực cũng dám khí lên không ít. Lại một lần nữa xông lên.

“Dừng tay.” bỗng nhiên có tiếng từ bên ngoài truyền đến.

5. Chương 5

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 5:

Đại tỷ đầu chân không xuất tràng

“Dừng tay” một cô gái ăn mặc gợi cảm nhanh chóng đi tới bên này, lên tiếng ngăn cản.

Cô gái mặc một chiếc quần đùi trắng siêu ngắn, bắp đùi trắng nõn đầy đặn loã lồ trời ra từ hai ống quần. Phía trên là một chiếc áo cánh chuồn màu đỏ mỏng dính bó sát người. Có lẽ do phát dục đầy đủ nên bộ ngực vểnh lên như thách thức. Theo bước chân nàng đi lại, bộ ngực kia cũng không ngừng cao thấp lắc lư theo từng bước. Mỗi bên lộ hẳn lên một điểm nhỏ, cũng theo bước đi mà lên xuống. Dưới lớp áo mỏng dính như lá lúa, phải công nhận là vô cùng dễ thấy. Nguyên lai cô gái không có mặc bra. Mái tóc nhuộm hồng, khoé mắt đánh xanh, có lẽ vừa mới từ quán karaoke đi ra, quần áo đều ướt dính chặt vào người, vô cùng đẹp mà gợi cảm. (Ừc, ngon mà hơi hôi. Dưng không sao, có mùi càng thơm, càng kích thích)

Trách không được người ta thường nói “Hung đại vô não.” Vừa có một mục vừa rồi lên tiếng khuyên can này nọ bị mấy thằng mất dạy đá cho vỡ bụng, đến giờ nằm xe đi bệnh viện, sinh tử chưa biết. Giờ lại có một đứa nữa chạy lại can ngăn. Chẳng biết mất mũi để đâu mà không mở to ra nhìn xem cái thằng trọc này là người tốt hay xấu? Thật khiến cho không ít người bắt đầu lo lắng thay cho con bé nóng bỏng quyến rũ này.

Ngoài dự đoán chính là, đám côn đồ này chứng kiến người vừa lên tiếng liền lập tức dừng tay, không những thế còn đứng lại thành hàng nhanh như luyện binh, đồng loạt cúi đầu hô to: “Tiểu thư.”

“Hừ” Cô gái hừ lạnh một tiếng coi như trả lời, tiến đến đỡ Lâm Phong cùng Đường Giai Di trên mặt đất, từ trong túi móc ra một gói khăn giấy đưa cho Lâm Phong hỏi: “anh không sao chứ?”

Lâm Phong cũng không khách khí cầm gói khăn giấy, rút hai cái đưa cho Đường Giai Di, chính mình cũng tùy tiện rút ra vài tờ lau mặt. Chiếc khăn giấy trắng tinh nhanh chóng bị máu biến thành đỏ sẫm. Lâm Phong giờ tờ khăn giấy về phía bé con nóng bỏng lạnh lung cười: “có đây.”

“Mẹ thằng chó kia, ăn nói với tiểu thư nhà bọn tao thế à? Có phải vẫn muốn bị ăn đoà không?” Thằng béo đứng ở bên cạnh thấy Lâm Phong nói chuyện với đại tiểu thư nhà chúng nó không lẽ phép lập tức hùng hổ mở mồm đe dọa.

“Được rồi Trương Bư, rốt cuộc là có chuyện gì?” Con bé nhìn chăm chăm thằng béo hỏi.

“Dạ tiểu thư, đầu đuôi là như thế này. Tôi cũng các an hem vừa giao ban, sang bên này kiểm chút gì ăn. Không nghĩ thằng ranh con này phớt lờ bọn tôi còn hùng hổ nói bọn tôi là xã hội đen, không phải thứ gì tốt, không muốn bán đồ ăn cho chúng tôi. Bọn tôi là đám người thô kệch, liền tức mình sinh khí mà động thủ động cước với hần. Tôi không cẩn thận bị thằng ôn này tát ột cái. Mấy người anh em phía sau liền nóng mắt động thủ giáo huấn thằng ranh kia một trận. Sự việc phía sau tiểu thư người cũng thấy rồi đấy.” thằng béo cúi đầu cẩn thận từng câu từng chữ giải thích. Xem có vẻ thằng béo thực kiêng kị trước mặt cô bé nóng bỏng quyền rũ này.

“Thật thế sao?” cô gái xoay người hỏi Lâm Phong.

“Hừ, nó nói ngược rồi, bọn tôi thành thành thật thật buồn bán, tự nhiên vô duyên vô cớ đả tội bọn hần à? Lấy cớ kiểu đấy thì đến thằng ngu cũng chẳng tin được.” Đường Giai Di hừ lạnh nói. Nhìn vết máu bầm trên mặt Lâm Phong, nàng thật sự nuốt không trôi cơn tức.

“Trương Bư, mày quên quy củ rồi à?” Cô gái lạnh lùng hỏi, trong lời nói toát ra vô hạn sát khí.

“Tiểu thư, Trương Bư không dám quên.” Mồ hôi bắt đầu xuất hiện đầy mặt thằng béo.

“điều thứ 13 là gì?”

“Tất cả anh em trong bang, không được chủ động nhiều dân, không được vô cớ sinh sự.”

“Vi phạm bị xử phạt thế nào?”

“Chặt ngón tay...Tiểu thư, Trương Bư biết sai rồi.” thằng béo quỳ sụp xuống trước mặt con bé vừa tới, đập đầu thỉnh thỉnh xuống đất, chỉ sợ đập thêm vài cái để đầu vỡ toác máu chảy thành sông. Đám anh em chó má của thằng béo cũng lập tức quỳ vội xuống đồng dạng đập đầu xin tha.

“Quy củ đã được đặt ra, nhất nhất cần phải chấp hành. Hay là ngươi muốn chờ cha ta tới xử lý sao?” tiểu thái muội ngoảnh mặt đi, đến ngay cả liếc cũng chẳng thèm nhìn mặt thằng béo lấy một cái.

“Trương Bư không dám.” Thằng béo dừng đập đầu, từ thắt lưng rút ra một thanh chủy thủ. Trong lúc mọi người bắt đầu cả kinh hô lớn thì hần đã dứt khoát chặt bỏ ngón út bàn tay trái của mình. Mấy tên còn đồ khác thấy lão đại làm như vậy cũng rầm rập tự rút dao, cắn răng mà chặt đứt ngón út.

“Cút hết đi.” Tiểu thái muội phát phát tay, cũng chẳng thèm nhìn đám thủ hạ đang đau đớn rên rỉ lấy một cái.

“Cám ơn tiểu thư.” Cả đám cúc cung nói tạ ơn rồi cúi đầu trốn hèn mê bất tỉnh trên mặt đất kia, chui lên vài chiếc xe rồi cun cút cun cút chạy lẹ.

“Muốn đi bệnh viện không?” Tiểu thái muội nhìn mặt Lâm Phong chỗ thâm chỗ tím mà không nhin nổi cười. Cặp buổi trước ngực cũng theo thể rung rinh đung đưa càng thêm lợi hại. Sau đó dường như thấy như vậy quả thật không lẽ phép, nhanh chóng thu liễm vẻ tươi cười lại.

“Không cần.” Lâm Phong lạnh lùng cự tuyệt. Hừ, đám các người đều là người một nhà, hạ nhân đi ra đánh người, chủ nhân chạy tới bao quát toàn cục. Vài đứa mặt đỏ một đứa mặt trắng, hủy hoại tất cả đều do các người làm, người dân lương thiện chúng ta còn có thể làm gì?

“Được rồi, chỗ tiền này các người lấy đi mua thuốc bôi đi.” Tiểu thái muội vừa nói vừa móc tiền trong túi ra, cũng chẳng buồn liếc nhìn xem là bao nhiêu, lập tức đưa cho Lâm Phong.

“cô đã cứu tôi, những gì tôi nợ cô, tôi sẽ trả lại cho cô. Chúng nó thiếu tôi cái gì, cũng sẽ y hết sẽ phải trả lại cho tôi. Mặc dù vừa rồi cô bắt chúng nó tự cắt mấy ngón tay của mình nhưng đây cũng không thể tính là bọn nó đã chuộc hết tội chúng nó đã gây ra...” Lâm Phong nhớ tới thảm trạng người đàn bà tốt bụng vừa rồi đã đứng ra nói giúp bọn họ, sự tức giận trong lòng càng khó kiềm chế, giọng nói càng trở nên lạnh như băng: “cho nên, tôi còn muốn đi tìm bọn nó.”

“Tùy anh thôi, đừng đem mạng của mình theo vào là được.” Tiểu thái muội nhún nhún ra ra vẻ chẳng liên quan đến nàng, đi ra ngoài, trực tiếp đi đến cùng mấy cô nàng ăn mặc nóng bỏng khác.

“Ê...” Lâm Phong đột nhiên gọi giật tiểu thái muội lại.

“Sao thế?” Tiểu thái muội dừng lại, nghi hoặc nhìn Lâm Phong.

“Tiền thuốc men cô đưa tôi rồi, thế còn chỗ này thì sao. Tiền tổn thất chỗ vật phẩm này.

Giữa hai chúng ta cái gì đi cái đấy. Cô phải đưa mấy vạn mới đủ a.”

“Haiz, tôi xem anh nói có vẻ có cốt khí, còn tưởng rằng anh không muốn chỗ tiền ấy đây. Tôi chỉ có mấy nghìn tệ đấy thôi. Muốn cầm thì cầm, không cầm thì đưa đây. Tôi còn là lần đầu tiên bị người mở mồm ra đòi tiền. xem ra lá gan của anh cũng thật lớn đấy. Trách không được bị người ta đánh...ê, thế rốt cuộc có cầm hay không?”

“Cầm.” Lâm Phong trực tiếp đem chỗ tiền ấy nhét vào túi, vẫn vô sỉ nói: “nói cho thủ hạ của cô, tôi sẽ đến tìm bọn họ.”

“Tôi đã nói với anh, lần này là tôi cứu anh. Lần sau tôi cũng mặc kệ.” Tiểu thái muội nói xong cũng không buồn quay đầu lại, cùng đám bạn gái của nàng leo lên một chiếc xe màu đỏ. Sau vài giây khởi động, chiếc xe liền phi vút đi.

“Phong, có thật là anh không sao chứ? Hay là đi bệnh viện xem đi.” Đường Giai Di kéo cánh tay Lâm Phong lo lắng hỏi.

“Em xem anh giống như là bị làm sao không? Ha ha, không sao đâu bé ngoan, anh là tiểu cường bất tử mà. Thôi đi về nào.” Lâm Phong vỗ vỗ đầu Đường Giai Di an ủi.

“Chỗ này thì làm thế nào bây giờ?” Đường Giai Di chỉ đồng hồ hỗn độn trên mặt đất hỏi.

Lâm Phong trầm mặc một hồi rồi lắc đầu nói: “nhân sinh cần phải đi về phía trước. Cái đám đồ vỡ này đã là quá khứ, chúng ta cũng không cần lưu luyến nữa. Có lẽ ngày mai sẽ tươi sáng hơn.”

Đưa Đường Giai Di về nhà, trở lại căn phòng nhỏ của mình tắm rửa sạch sẽ, thay cái đồng quần áo bê bết máu kia ra. Lâm Phong suy nghĩ có phải lúc đi báo thù rồi không?

Người ta bảo quân tử báo thù 10 năm chưa muộn. Tiếc mỗi cái ta là tiểu nhân.

6. Chương 6

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 6:

Ác ma trừng phạt

Trương Bư cùng mấy anh em huynh đệ từ bệnh viện băng bó quay lại chỗ quán thịt nướng thì vị giai nhân cùng thằng ôn con làm hấn hận thấu xương đã đi từ bao giờ. Hôm nay nếu không phải hấn bất hạnh gặp đại tiểu thư có khi giờ này hấn đang vui vẻ mà nghiên cứu cấu tạo thân thể của tiểu mỹ nhân ý chứ...

Nhìn miếng băng trắng bao quanh chỗ từng thuộc về ngón út của hấn mà từng trận từng trận đau đớn kéo tới. Trương Bư phẫn nộ đá mạnh một cước khiến thằng tiểu Mã bên cạnh văng ra xa.

ở cái vọng nguyệt thành này, hẳn là “bảo an lão đại”, ở cái bạo lực nhai này cũng được coi như có tí máu mặt. Nhắc tới tên “Phì Bư” ở đây cũng có tác dụng dỗ trẻ con đang khóc trở nên im bật. Thế mà hôm nay hẳn lại bị một thằng nhãi con một cắc cũng chẳng đáng vũ nhục. Ha ha, nói hẳn không xứng lẫn lộn hắc đạo, con mẹ nó thật là chuyện nực cười. Nếu như vậy để ông đây cho các người thấy thủ đoạn của ông vậy nhé.

“đại ca, hai đứa kia chạy rồi.” một thằng tiểu đệ lấy lòng chạy tới bẩm báo.

Trương Bư lập tức tát bóp một cái lên mặt thằng ôn vỗ mông không đúng lúc, hét lên nói: “Còn cần mày nói? Chẳng lẽ bố mày đây không có mắt? Đi tìm hiểu cho tao xem, nhất định phải đem thằng ôn con kia bắt lại cho tao.”

“đại ca, tiểu thư trách tội thì làm sao bây giờ?”

“tiểu thư...tiểu thư còn đang đi học, làm sao có thời gian mà đi trông coi vài ba cái chuyện vặt vãnh ở đây. Lúc này là không may, làm gì có chuyện bố mày đây cả ngày đều không may. Đừng có lảm nhảm lảm mồm, đi tìm nó nhanh lên xem nó con cái nhà ai.”

Đám tiểu đệ không ai dám hỏi nữa câu, lập tức phân tán sang các con phố phụ cận nghe ngóng tin tức Lâm Phong.

“vị lão đại này đang muốn tìm tiểu tử vừa ở chỗ này bán thịt dê phải không?” một lão nhân mặc chiếc sơ mi trắng, dáng người có vẻ gầy yếu phe phẩy chiếc quạt mo đi tới hỏi.

“đúng rồi, ông già, ông biết nó à?”

“biết, tiểu tử kia tên Lâm Bạch, ở tại...” lão già cười cười vuốt vuốt mấy sợi tóc trắng đầy đầu, ra vẻ cố gắng suy nghĩ.

“Được rồi, nói nhanh lên một chút.” Trương Bư từ túi tiền móc ra hai trăm đồng đưa cho lão già.

“Ai nha, nhớ ra rồi. người cũng biết, người lớn tuổi chút thường hay quên...” lão già cười hì hì cầm tiền hướng phía bóng đèn soi soi một chút rồi nhét tọt vào túi, còn cẩn thận vỗ vỗ cho thêm phần yên tâm rồi mới nói tiếp: “nhà nó ở khu có cây dong to, trong con hẻm đầu tiên phía tay trái, đi thẳng 300m, chỗ có cây hòe cổ thụ. Đúng rồi, thấy cây hòe lại rẽ phải đi qua 126 nhà chính là nhà nó.”

Trương Bư nghe xong cũng thấy đầu óc quay cuồng, quay sang hỏi đám đàn em: “chúng mày nhớ kỹ không?”

“Dạ không.” Đám tiểu đệ lắc lắc đầu.

“Được rồi lão già. Cho ông thêm hai trăm, mang bọn tôi qua.” Trương Bư không nhận được phẩy phẩy tay, lại móc ra thêm hai trăm đồng đưa cho lão già. Hẳn đối với cô bé đáng yêu kia thực thích tận tâm. Trà trộn hắc đạo có đến vài chục năm tới bây giờ vẫn chưa thấy qua con bé nào khả ái đáng yêu dường ấy. dù có thể nào cũng không để con bé chạy mất.

“Cái này...” lão già có vẻ như bị làm khó.

“Sao? Còn chưa đủ à? Ông già, làm người tham quá cũng không tốt.” Trương Bư hung hăng nhìn chăm chăm lão già, từng khối từng khối thịt mỡ trên mặt không ngừng rung động. Hẳn biết, cái bộ dáng này của hẳn đem đe dọa đám tiểu dân nhất gan là xước xước có thừa.

Quả nhiên lão già vội vàng đáp ứng.

Bởi vì lão già nói khoảng cách cũng không xa. Hơn nữa, phần lớn đường đi vô cùng hẹp hòi, cho nên tất cả đều đi bộ mà không lái xe. Cũng không biết vòng vo qua bao nhiêu con ngõ, dưới sự thúc giục không ngừng của Trương Bư, lão già rốt cuộc đem bọn du côn đến một mảnh đất hoang.

“Tới rồi.” lão già cười cười nói.

“Tới rồi á?” Trương Bư nghi hoặc nhìn xung quanh, trong lòng đột nhiên xuất hiện cảm giác bất an. “Lão già, là ông chơi bọn tôi phải không? Cái chỗ này đến chó cũng chẳng buồn ỉa, đào đâu ra người ở?”

“Đúng rồi, lão già. Ông cầm tiền của lão đại bọn tôi còn dám chơi bọn tôi, có phải muốn anh em bọn tôi giúp tẩm quất cho không?”

“Dẫn đường nhanh nhanh lên chút, bằng không đại gia đây cũng chẳng nề ông già mà chơi nát lỗ nhĩ lão đây lão già.” Một thằng côn đồ lớn tiếng hò hét.

Mấy thằng du côn khác nghe thấy tiếng mắng đầu tiên là sững sốt, sau đó đồng loạt cười ha ha. “Trường Mao, con mẹ mày chứ, đến là lão già cũng không tha....ha ha ha...”

“Ai biết, có khi lão già ấy cầu còn không được ấy chứ. Phía trước đã phế, có cho vàng cũng chẳng góc lên được, phía sau có người nguyện ý mở mang bờ cõi cũng coi như là một loại hưởng thụ a...”

“Trường Mao, lên đi, đừng cầm lên. Các anh em ủng hộ mày...”

Trường Mao hắc hắc cười, xấu hổ muốn nhảy xuống lỗ. Đây là câu cửa miệng hắn uy hiếp người ta, không ngờ hôm nay có dịp dùng trên thân thể một lão già. Thật là đúng là thói quen mang họa.

Lão già vẫn lạnh lùng cười nhìn đám du côn bốn cọt mà chẳng biết sống chết.

“Cầm mẹ chúng mày hết cho tao.” Trương Bưu hét lớn cắt ngang lời đám tiểu đệ đang đùa giỡn hỉ hỉ ha ha. Về mặt hắn tức giận đến tái xanh, con mắt trừng lớn nhìn lão già, cười lạnh hỏi: “vị huynh đệ này đưa chúng ta đến đây hẳn xung quanh đây tất có mai phục. người gọi người ra. Anh em ta chưa biết sợ ai là gì, cũng không làm mất uy phong của Thất gia.”

Trương Bưu tuy ngu nhưng cũng không phải là loại hữu dũng vô mưu. Hắn cố ý đem cái tên Thất gia đi ra là cố ý báo cho đối phương mình dưới quyền ai. Đối phương nếu muốn động thủ hẳn cũng phải cố kỵ một chút. Hắn biết, Thất gia ở cái thành thị này là địa hạ hoàng đế. Người bình thường không đến vạn bất đắc dĩ cũng tuyệt không nguyện ý cũng thất gia đối nghịch.

Mặt khác, đám lưu manh này lúc thấy tình huống khác thường, cả lũ đều lục tục rút đồ chơi ra.

7. Chương 7

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 7:

Xuân sắc đầy phòng

Lâm Phong về tới dưới lầu thì thấy cửa sổ phòng Đường Giai Di đèn vẫn sáng, trong nội tâm cũng dần trở nên ấm áp. Mặc dù ngọn đèn kia cũng không phải vì riêng hắn mà sáng nhưng biết có người thân ở trên cái thế giới cô độc này thì vẫn tốt hơn. Đó cũng có thể coi là một loại hạnh phúc. Đường Giai Di là thân nhân duy nhất của mình.

Càng nghĩ càng thấy đau lòng. Con bé này hẳn vẫn đang chăm chỉ học đây. Chỉ còn hai tháng nữa là đến kì thi đại học, thành tích con bé cũng không đến nỗi tồi nhưng ai có thể đảm bảo chắc chắn nó có thể vào được ngôi trường ưng ý đây? Haiz, lò bán thịt nướng bị đập có khi lại thành ra hay, như thế cũng đỡ tốn thời gian của con bé đi giúp mình.

Lâm Phong cũng không có ý định quấy rầy Đường Giai Di, nhẹ nhàng nhàng lần mò trong bóng tối lên cầu thang, nhẹ đến nỗi ngay cả ngọn đèn cảm ứng âm thanh cũng không sáng (đừng tò mò tập thể cũ có đèn cảm ứng. Bộ cảm ứng âm thanh rẻ bèo, có vài chục k, đây là giá nhà thằng bạn mình bán cách đây gần

chục năm). Mở cửa, vừa mới rót được cốc nước uống một ngụm, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa nhẹ nhàng.

Lâm Phong ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ mà bà nuôi hẩn để lại – đã hơn 1h sáng.

“Ai thế?” vừa thốt ra, Lâm Phong liền cảm giác được những lời này thừa thãi. Đã muộn thế này còn gõ cửa, hơn nữa còn gõ với cái kiểu hai tiếng nhẹ như tiếng muỗi bay thế này chỉ có duy nhất một người – cô em bé nhỏ Đường Giai Di. Từ khi Lâm Phong về ở gian phòng này, từ lần đầu tiên gặp Đường Giai Di thay mẹ đem các thứ sang cho gõ cửa cũng với 2 tiếng cũng cùng một loại tiết tấu cùng lực đạo, không nặng không nhẹ, không nhanh không chậm, chỉ thoảng qua như cơn gió nhẹ mơn man đôi gò má.

“Phong ca ca, em đây.” Đường Giai Di nhỏ giọng đáp. Nàng sợ ảnh hưởng giấc ngủ của hàng xóm xung quanh.

“Tiểu Di, có chuyện gì không?” Lâm Phong cũng không định mở cửa. Hẩn sợ Đường Giai Di hỏi vừa rồi đi đâu, hẩn cũng không tìm được lý do trả lời.

“Phong ca ca, mở cửa nhanh.” Con bé ở ngoài thúc dục.

“Ha ha, tiểu Di. Muộn thế này tìm anh có việc gì? Có phải là muốn đến phi lễ anh không? Nói cho cứng biết, nếu cứng làm gì có lỗi với anh phải phụ trách cả cuộc đời anh anh. Phải mua nhẫn cho anh, mua phòng, à mà còn phải kết hôn danh chính ngôn thuận, anh cũng không làm ông hai đâu đấy.” Lâm Phong trêu chọc nói.

“Phong ca ca, mở cửa nhanh.” Đường Giai Di nhỏ giọng nghẹn ngào như muốn khóc.

Lâm Phong cũng không tiện đùa giỡn nữa, vừa mở cửa vừa hỏi: “Tiểu Di, làm sao vậy?”

“Phong ca ca... hu hu hu...” cửa phòng vừa mở, Đường Giai Di nhanh như sóc nhào vào lòng Lâm Phong nức nở.

“Tiểu Di, làm sao vậy? Nhanh nói anh biết.” Lâm Phong nhẹ nhàng vỗ lưng Đường Giai Di hỏi.

“Em không sao. Hu hu hu ...”

“Không sao mà lại khóc, khóc cái gì?” Lâm Phong thật muốn bực cũng không được, còn tưởng rằng nhà nàng xảy ra đại sự gì chứ, thật tổn công lo lắng một hồi.

“Người ta lo lắng anh thôi, hu hu hu...người ta tới tìm anh không biết bao lần, lần nào gõ cửa cũng không có nhà. ở trước cửa chờ bao lâu cũng không thấy về. em sợ anh lại đi tìm đám du côn kia đánh nhau, lại chạy khắp nơi tìm anh...hu hu hu...chỗ nào cũng không tìm được, thật lo lắng muốn chết... Phong ca ca, anh là đồ xấu xa. Anh vừa đi đâu? Tại sao không nói cho em biết? anh có biết em lo lắng thế nào không? Anh nếu có chuyện gì thì em... em... hu hu hu...” Đường Giai Di càng khóc càng thương tâm, nước mắt như thác chảy tràn ra. Trong ngực Lâm Phong rất nhanh ướt đầm.

Trong lòng Lâm Phong cũng thấy tê dại ê ẩm, cuộn cuộn cuộn cuộn nhu tình. Khẽ ôm Đường Giai Di, nhỏ giọng an ủi nàng: “Tiểu Di ngoan, đừng khóc nữa. anh không sao. Anh vừa rồi chỉ là tâm tình không vui, đi công viên ngồi một lúc, chỉ không nghĩ đến là đột nhiên buồn ngủ rũ mắt, ngủ quên lúc nào không biết. Thật xin lỗi bé ngoan, lần sau nếu anh ra đường nhất định sẽ nói cho tiểu Di.”

“Ừ.” Đường Giai Di lại cuộn mình trong lòng Lâm Phong gật đầu, không khóc ra tiếng nữa mà chỉ còn những vệt nước mắt chảy chưa kịp khô vẫn chảy dài trên má. Đột nhiên, Đường Giai Di đẩy Lâm Phong ra, chăm chú nhìn hẩn từ cao xuống thấp, xác định hẩn hoàn toàn không sút mẻ gì mới xán lạn nở nụ cười.

Do trên mặt vẫn còn hàng lệ chưa khô, vẻ tươi cười của con bé càng trở nên chân thật. Bộ dạng tươi cười yếu ớt của nhỏ thật sự quá đẹp.

Cái đại ân đại đức, tình cảm chân thành lo lắng ình này của cô gái nhỏ này thật sự không biết lấy gì đền đáp, họa chăng có cái thân thể này mới có thể báo đáp được phần nào. Lâm Phong thầm nghĩ, từ từ cúi đầu tru mỏ ra.

“Phong ca ca, muốn làm gì?” Đường Giai Di thấy bộ dạng kì quái của Lâm Phong mới mờ mịt hỏi.

“À, không có việc gì... anh hơi mệt chút, muốn mượn vai em nghỉ chút thôi.” Lâm Phong nhanh chóng nói sang chuyện khác. Ài, cũng là do tác động của mấy ngày nay chăm chú nghiên cứu mấy tác phẩm kinh điển của Maria mà không có người nghiên cứu tính thực tiễn đây.

“Thế để em bôi thuốc cho anh rồi anh đi nghỉ đi nhé.” Đường Giai Di ngọt ngào cười giờ giờ chai rượu thuốc trong tay, nhẹ nhàng đi vào phòng.

8. Chương 8

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 8:

Nhất chi hồng hạnh lai gõ cửa

Hai người bỗng rồi tách ra. Loại tư thế mập mờ này nếu để người ngoài chứng kiến được khó tránh khỏi suy nghĩ ngay đến loại vận động mạnh gây sung sướng. Đường Giai Di đi lòng vòng trong phòng tìm chỗ nào tránh né nhưng căn phòng quá nhỏ, đồ đạc cũng chẳng có gì ngoài mấy thứ đồ lặt vặt. Lâm Phong chỉ chỉ nhà tắm. Đường Giai Di vội vã chạy tốt vào.

“Có phải là mẹ em không?” Đường Giai Di từ trong phòng tắm lộ đầu ra khăn trương hỏi. nàng vẫn còn học cấp III, hơn nửa đêm chạy sang nhà zai. Nếu để mẹ biết không mắng cho bạc mặt ra ý chứ.

“Chờ chút biết liền à.” Lâm Phong trừng mắt nhìn, vừa cười vừa nói.

“em không dám hỏi đâu. Anh đi hỏi đi.” Lâm Phong vừa nói xong đóng cửa cái rầm.

“Ai thế?” Lâm Phong mặc vội cái áo, hướng ra cửa hỏi.

“Lâm Phong, tôi đây.” Giọng nói thanh thúy dễ nghe nhưng trong đó không thiếu phần gấp gáp đáp trả.

“Uyển tử đây à.” Lâm Phong kinh ngạc mở cửa phòng nhìn người đàn bà hỏi: “uyển tử, muộn thế này, có việc gì à?”

Người đàn bà trước cửa rất đẹp, mái tóc dài phi tán chảy dài trên vai, ngũ quan xinh xắn không có lấy một chút khuyết điểm. Đôi môi đầy đặn, trong đôi mắt to tròn như chứa bên trong là cả một hồ nước khiến cho thoạt nhìn chúng trở nên ướt lúng liếng như buồn tủi như sầu khổ ẩn sâu. Có cảm giác như cả trăm cả nghìn năm nữa cũng không ai có thể giải mã nguồn cơn sầu khổ của người đàn bà đẹp kiều mỵ ấy. Dáng người thanh mảnh, những đường cong hiện lên rõ nét. Đôi gò bồng đảo cùng cặp mông săn chắc tròn trịa. nàng đứng đó, làn hương thơm của loại đàn bà thành thực như lao ập đến chiếm hữu toàn bộ không gian.

Nhìn bộ ngực như ẩn như hiện trong bộ áo ngủ mỏng manh, con lợn lòng bị Đường Giai Di khơi gợi vừa bị Lâm Phong cưỡng chế đi xuống mới hạ hỏa đã lại trầm trọng bột phát. Lén thò tay bấm vào bắp đùi một cái thật mạnh cố ý thức tỉnh chính mình dời mắt khỏi chỗ cảm dỗ đó...áo ngủ, áo ngủ...ta lại thấy áo ngủ.

“Lâm Phong, nhanh giúp tôi với. Tiểu Tuyết bị bệnh rồi. Con bé sốt cao lắm. Tôi muốn đưa nó đi viện. Thật ngại gõ cửa nhà cậu lúc nửa đêm như thế này nhưng ngoài cậu tôi cũng chẳng quen ai cả. Cũng không biết có xe không nữa. Thật xin lỗi. Tôi cũng không có ý quấy rầy cậu. Chỉ vì thấy nhà cậu vẫn sáng đèn nên mới gõ cửa...Tôi thật không tìm được ai khác...” Tô Uyển nắm chặt bàn tay Lâm Phong, gấp gáp nói. Đứa con gái là sinh mệnh của nàng. Nếu nó có mệnh hệ gì nàng thật sự chẳng còn dũng khí để sống.

“uyển tử, chị cũng đừng vội. Tiểu Tuyết bây giờ đang ở đâu? Chúng ta lập tức đưa nó đi bệnh viện.” Lâm Phong vỗ vỗ lên mu bàn tay nàng an ủi.

“Nó đang trong phòng. Tôi muốn bế nó đi viện nhưng ôm một mình tôi sợ không nổi.” vừa nói nước mắt lại từng giọt từng giọt rớt xuống. Đầu Lâm Phong cũng sắp to gần bằng cái thúng. Thì ra đàn bà được chúa tạo ra từ nước. Cái thằng ranh Cổ Bảo Ngọc ấy thế mà lợi hại. Ở cái thời đại Hồng Lâu Mộng khoa học kỹ thuật lạc hậu như thế mà nó cũng nhìn ra phân tử kết cấu của đàn bà. Tài thật!

“Không sao. Có tôi đây rồi.” Lâm Phong kéo Tô Uyển đi về phía phòng nàng. Lúc đi hẳn chỉ khép hờ cửa để tiện Đường Giai Di về nhà.

Tô Uyển cũng là hàng xóm của Lâm Phong. Một năm trước, căn phòng bên trái có một đôi vợ chồng dọn đi. Tô Uyển liền về đây ở. Phía bên phải phòng Lâm Phong là nhà Đường Giai Di ở phía đông. Có nhiều lúc Lâm Phong cũng không khỏi cảm than cái số cứt chó của hắn. Bên trái là thiếu phụ, bên phải là gái mới lớn. hưởng hết...nói thế thôi chứ chả được sơ mũi gì, chỉ càng thêm ngứa con mắt bên phải đỏ con mắt bên trái. Nháy vài cái là đau cả hai bên.

Tô Uyển là một quả phụ, ở một mình nuôi đứa con gái năm tuổi. Lúc nàng dọn đến, Lâm Phong thấy cũng xinh xinh nên giúp đỡ mang vác vài thứ. Hai người cũng được coi như là có nhận thức. Bình thường gặp nhau cũng gật đầu mỉm cười chào hỏi vài câu nhưng cũng không đến mức được gọi là thâm giao.

Tuyết Tuyết là con gái Tô Uyển, phấn điêu ngọc trác, một bé con xinh đẹp như thiên sứ, lại cực kì thông minh lanh lợi. Cái miệng nhỏ nhắn luôn cười nói rất ngọt, hề gặp người khác là gọi ông, gọi bà, gọi chú, gọi dì... Lúc Lâm Phong bước vào thì con bé đang nằm lẳng lẳng trên giường, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng. Lâm Phong nhẹ nhàng tiến đến đặt tay lên trán con bé thấy trán nóng rực, thật sự là con bé sốt rất cao.

Lâm Phong lập tức điểm vài huyệt vị trên người con bé, cũng chẳng buồn giải thích cho Tô Uyển, suy tư nói: “Tiểu Tuyết cũng không có gì phải lo lắng, chỉ bị cảm lạnh bình thường mà thôi. Nhanh đưa con bé đến bệnh viện là được.”

Thật ra thì tiểu Tuyết cũng không có bệnh gì trầm trọng, chỉ là mấy bệnh cảm mạo thông thường của trẻ con. Lâm Phong đến hỗ trợ điểm vài huyệt vị tất nhiên là không có vấn đề gì nữa rồi. Có điều hắn hiểu rõ tâm tư Tô Uyển, mình nói không có việc gì khẳng định nàng cũng không tin. Nếu chỉ nói không mà không đưa đến bệnh viện thì nàng nhất định không chịu cho nên hắn vẫn có ý đưa con bé đi bệnh viện. Chỉ nói thêm vài câu an ủi tâm lý làm mẹ của Tô Uyển.

Bây giờ là gần 2h sáng, xung quanh đây cũng không có bệnh viện, mấy phòng khám tư giờ này thì đào đâu ra chỗ nào mở cửa. Lâm Phong bế tiểu Tuyết được tầng tầng quần áo quần chật như nêm, Tô Uyển cũng vội vội vã vã theo sau. Đường phố nửa đêm vắng tanh, đến một bóng ma cũng chẳng buồn ra dọa người chứ đừng nói taxi.

“Lâm Phong, cậu nghỉ đi để tôi ôm con bé cho.” Lâm Phong đi phía sau áy náy nói. Lâm Phong thoát nhìn dáng cũng cao cao gầy gầy, không phải loại cơ bắp cuộn cuộn nhìn đâu cũng thấy nổi cộm lên. Trông hẳn ôm con bé đi một lúc lâu nàng sợ hắn mệt.

“Uyển tử, không sao. Dù sao tôi cũng là đàn ông, ôm một đứa bé lẽ nào cũng không được. Nếu đổi lại là ôm chị thì đảm bảo đi vài bước là ngã.” Lâm Phong thuận miệng trả lời bậy. Dứt lời mới thấy những lời vừa xong có vấn đề. Tô Uyển là một quả phụ, bình thường cũng không có giao tình mà mình bốn cọt như thế có phải là hơi quá phận không.

Tô Uyển ở phía sau cũng không lên tiếng. Lâm Phong cũng ngại mà không quay lại xem vẻ mặt nàng.

Hai người trầm mặc một hồi, cuối cùng vẫn là Tô Uyển mở miệng trước: “Lâm Phong, khi nào mệt thì nói cho tôi, đừng sĩ diện mà cậy mạnh, đến lúc mệt chết tôi lại không có tiền bồi thường cậu đâu. Muộn thế này rồi, đường lại vắng vẻ thế này có lẽ chẳng tìm được xe đâu.”

Nghe ngữ khí Tô Uyển thì có vẻ nàng cũng không giận. Lâm Phong mới yên lòng cười cười nói: “lúc nào không chịu nổi nữa tôi sẽ nói. Chị yên tâm, tôi cũng không dám đánh rơi cô công chúa nhỏ.”

“Ui, cậu đừng dọa tôi.” Tô Uyển vừa nghe đến đánh rơi liền chạy nhanh vài bước, hai tay liền đỡ một bên che chở tiểu Tuyết sợ con bé thật sự bị Lâm Phong làm rơi.

Chứng kiến tình cảm mẹ con thương yêu nhau trước mặt, trong lòng Lâm Phong cũng buồn rười rượi. Tiểu Tuyết mặc dù không có cha nhưng so với hắn thì cũng hạnh phúc hơn nhiều. Mẹ mình đâu? Mẹ, cái chữ

đẩy sao xa vời quá.

Đi bộ hơn nửa tiếng mới đến bệnh viện nhi gần nhà. Với thể chất của Lâm Phong thì ôm một cô bé con đi xa như vậy cũng chẳng mệt mỗi gì cho cam nhưng cảm giác nóng thì vẫn có. Vừa đi bộ hơn nửa tiếng, lại chạy lên chạy xuống hỗ trợ lấy thuốc nhận giường...trăm công nghìn việc, không mồ hôi đầy đầu chớ kể.

Đang định đi vào nhà vệ sinh rửa qua cái mặt thì một trận gió thơm ập tới. Một bàn tay mịn màng trắng nõn như ngọc cầm một chiếc khăn ướt lau mồ hôi trên trán cho hắn.

Trời thì nóng, khoảng cách thì gần. Từ người Tô Uyển tản mát ra mùi hương thơm nồng.

Đương nhiên, Lâm Phong cũng đem thứ mùi mồ hôi chua lèm của hắn tản mát ra, đưa đến cái mũi tinh xảo của nàng. Nhận thì phải trả. Lâm Phong là người không muốn chiếm lợi của người khác.

9. Chương 9

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 9:

Con bà nó, tổn thương

Lâm Phong ngẩng đầu nhìn tấm bảng – rôn bay pháp phối: Thị Trường lao động Phương Nam. Mấy chữ to, rõ ràng, khẳng định mình không đến nhầm chỗ. Nhét nốt nửa cái bánh bao còn lại vào miệng, cả mồm như con ếch mà phồng lên.

Cái lần bị đập lò thịt nướng, hắn cũng không còn thấm thiết với cái nghề quẹt quẹt quay quay ấy nữa. Hiển nhiên hắn cũng chả có gì gọi là tình cảm với cái nghề đứng đầu đường ấy cả. Lúc bà Vương kéo hắn đi học nghề hắn không từ chối bởi hắn không muốn bà Vương thương tâm.

Mặt khác, lúc đó hắn cũng thích ăn cái loại thức ăn phổ biến này. Đời nó thế, đói thì cái gì chả thèm, đến lúc no rồi thì nhìn đến thịt rỗng cũng chẳng buồn ăn. Chưa làm thì thích ăn vặt, thỉnh thoảng ăn vài miếng còn ngon chứ đến lúc đi bán hàng cứ nhìn đến thịt đã thấy no rồi. Hơn nữa còn phải đứng cạnh cái lò lửa nóng hừng hực, ngày nào cũng khiến ặt hắn đỏ hồng lên...mỗi khi hắn thấy mặt sư phụ đều lo lắng liệu về sau mặt hắn cũng thế không nữa. Nhổ vào, đừng bao giờ nghĩ đến hủ đi gương mặt bây bê cu tê của anh. Lâm Phong vẫn tính đến con đường cuối cùng khi không còn gì thì lợi dụng cái gương mặt này mà làm zai bao. Nghe đâu cái nghề cao quý ấy mỗi tháng thu nhập cũng hơn vạn, chỉ cần có mã chút chút.

“Stop.” Thằng cha bảo vệ đứng cạnh cửa gọi giật lại.

Nó gọi mình à? Lâm Phong nhìn lại mình từ trên xuống dưới. Hình như không có gì gọi là không thích hợp anh. Lăn mặc tây trang hiem hơi này là để đứng đắn chút khi đi xin việc, đến đôi giày da hắn đi cũng được chăm chút kỹ lưỡng đến mức có thể soi gương chứ đừng nói có bụi. mẹ chứ, chỗ này chẳng lẽ có tiêu chuẩn khách sạn năm sao chắc? Quả này trở về nhất định phải đánh mông tiểu Di, lúc nói cũng không chịu nói rõ.

Lâm Phong cười hỏi: “gọi tôi à?”

Thằng cu bảo vệ trẻ tuổi nổi xung lên: “không gọi anh thì gọi ai? Chỉ có mỗi mình anh không mua vé.”

“Mua vé?”

Thằng bảo vệ nhìn lướt qua bộ cánh của Lâm Phong, khinh thường nói: “Sao? Lăn đầu đến ha? Qua đọc cái bảng bên kia đi.”

Theo hướng thẳng bảo vệ vừa chỉ, Lâm Phong thấy một cái bảng treo trên tường, trên bảng có một tờ giấy, ở trên đó ghi chữ chẳng chịt. Ngoại trừ Lâm Phong còn có mấy người trẻ tuổi cầm theo túi hồ sơ đọc những thứ ghi trên giấy.

Lâm Phong nhìn lên, đập vào mắt là mấy chữ màu đỏ to ạch ghi tiêu chuẩn: 1, nhân viên công ty thu nhận lao động miễn phí vào cửa. 2, có bằng cao đẳng tốt nghiệp trên ba năm miễn phí vào cửa. 3, có bằng đại học tốt nghiệp trên năm năm miễn phí vào cửa. Những người khác phải mua vé vào cửa, mỗi vé mười lăm tệ.

Nhỏ vào, hóa ra là thu tiền.

Đến lúc này Lâm Phong mới hiểu thì ra thị trường lao động cũng không phải là vì nước quen thân vì dân phục vụ mà là một hình thức kinh doanh lao động, đại khái là giống giống với siêu thị. Nhưng mà ngay cả siêu thị cũng không thu tiền khách không mua cơ mà.

Lâm Phong ton tốt chạy đến trước mặt thẳng bảo an, vẻ mặt xiểm nịnh nói: “đại ca, tôi không vào xin việc, chỉ vào tìm người chút thôi.”

“Tìm người cũng không được. Cứ vào cửa là mười lăm tệ. Không có thì biến.” thẳng bảo an cứng như đá nói.

“Nhỏ vào.” Lâm Phong không nhịn được mà chửi đổng. hắn ngay cả giấy chứng nhận tốt nghiệp mẫu giáo cũng không có chứ đừng nói cái gì đại học với cả cao đẳng. ôm cục tức mà móc ra mười lăm tệ mua vé, trong lòng đau như cắt thiếu điều nước mắt đầm đìa nữa thôi...mất mẹ nó mấy bữa sáng.

Mua vé xong, Lâm Phong đi qua chỗ bảo vệ mặt vênh ngược lên, ngực ưỡn ra thiếu điều treo xương sống, cứ thế mà vào.

“Stupid.” Tiếng thẳng bảo an từ sau vang vọng lại Lâm Phong cũng chẳng buồn để ý. Hắn đi kiếm việc cần nhất phải bảo trì hình tượng ưu nhã. Không thấy ta hôm nay thay đổi hình tượng sao? Vài đồng lẻ, nhất định không vì thế mà được phép rối loạn.

Thị trường cần tuyển lao động vô cùng nhiều, có cả phân tràng ở tầng hai và tầng ba. Những người bên trong cũng di động hết chỗ này sang chỗ khác. Lâm Phong đứng nhìn tràng cảnh trước mặt mà cũng kiêu ngạo lên. Trung Quốc có phồn vinh phú cường hay không có thể nhìn vào đám lao động phong phú trước mắt mà suy xét a.

Kiêu ngạo chẳng được bao lâu, Lâm Phong liền rơi vào trạng thái trái ngược, thất vọng tràn trề. Từng nơi tuyển dụng việc làm chỉ cần chức vị ở một vị trí nhất định.

Tổng giám đốc, lương hàng năm hai mươi vạn, yêu cầu tốt nghiệp đại học chuyên ngành hóa học, có kinh nghiệm quản lý công ty hóa học...

Tuyển một kỹ sư, yêu cầu tốt nghiệp đại học chuyên ngành luyện kim, có kinh nghiệm công tác lâu năm...

Tuyển hai văn thư, yêu cầu có khả năng soạn thảo văn bản, công văn, ghi chép sổ sách. Yêu cầu: sử dụng thành thạo máy vi tính, hành văn lưu loát, xuất thủ thành chương.

Bà bu nó chứ, mở mồm nói lòng nói ruột còn suy nghĩ một chút.

Những công việc yêu cầu nghiệp vụ hoặc văn bằng thì có rất nhiều, không có một nghìn thì cũng tầm bảy tám trăm chỗ. Nếu không có kinh nghiệm thì còn có cơ hội được công ty bồi dưỡng.

Có một công ty cần tuyển nhân viên bán hàng. Lâm Phong kích động đi đến, đang muốn mở miệng hỏi yêu cầu thì lão già phụ trách tuyển dụng hùng hổ quát dừng, chỉ tay vào tấm biển viết ở ngoài nói: “không nhìn rõ à?”

Lâm Phong chăm chú nhìn tấm bảng trên đề mấy chữ rất nhỏ: “yêu cầu nữ.”

Lâm Phong cười nhạt thất vọng quay đầu đi.

“Anh chàng đẹp trai, tới tìm việc làm sao?” Một cô gái mặc một bộ thời trang công sở ngăn cản Lâm Phong.

“Vâng.” Lâm Phong gật đầu.

“Đến chỗ công ty chúng tôi đi. Công ty chúng tôi là công ty quốc tế lớn, lương cao, phúc lợi tốt, điều kiện làm việc lý tưởng, mỗi tuần nghỉ hai ngày, còn có lương dành cho nhân viên trong thời gian bồi dưỡng.” Cô gái cười giới thiệu.

Lâm Phong gật gật đầu. Tự dưng có người đến tận nơi mời làm việc, còn gì tốt bằng. Ta quả nhiên là nhân tài, người ta chỉ trông mặt cũng có thể nhận ra. Cô nàng trước mặt này nhất định là công ty săn đầu người (ai không biết công ty săn đầu người là gì mời google thần chú). Nghe nói các công ty kiểu này là chuyên gia giúp các công ty quốc tế tuyển dụng nhân tài.

Lâm Phong đi theo phía sau cô gái, vừa đi vừa quan sát, khen không dứt miệng. Hắc hắc, không hổ là đại công ty đi ra. Cái váy ngắn thế này quây tròn bộ mông săn chắc thế kia. Cái bước chân kia...à, nói đến chân, cái chân nàng vừa nhỏ vừa trắng, so ra cũng ngang ngửa một chín một mười với tiểu Di chứ chẳng chơi. Đáng tiếc tiểu Di vẫn chưa đủ lớn.

“Đến nơi tuyển dụng của công ty chúng tôi rồi. Mời anh điền giấy tuyển dụng được không?”

“Được, không thành vấn đề.” Lâm Phong cười đáp ứng. Trong lúc vô tình liếc qua, một hàng chữ lập tức đập vào mắt. Sắc mặt hắn lập tức thay đổi. Trên mặt tờ giấy ghi hàng chữ: “Bảo hiểm Thành Thợ – luôn bên bạn.”

Lâm Phong liền lập tức xoay người đi.

“Ồ, anh gì ơi, sao tự nhiên đi thế? Anh còn chưa điền lý lịch cơ mà...anh gì này...”

Lâm Phong đi thẳng một mạch mới dừng lại. Đến khi hắn quay lại thấy không có ai đuổi theo mới yên tâm. Trước khi đi, tiểu Di đã dặn dò cẩn thận: có 3 việc nhất định không làm mà công ty bảo hiểm lại đứng đầu trong đám đấy.

Lâm Phong lại chú ý nhìn xung quanh một vòng, rồi cuộc mới phát hiện có một phần công việc thiếp hợp với hắn. Đưa gas cho công ty cung ứng gas.

Người phụ trách là một trung niên nam nhân, mặc một bộ plete màu xám, trước ngực là một cái logo in hình mặt trời tỏa sáng rực rỡ. Phía dưới cái logo ghi hai chữ “Phong Cửu” màu đỏ.

Lâm Phong kích động khua khoắc hai tay, vượt đám mồ hôi lấm tấm trên trán, tận lực nở ra nụ cười trông càng thêm vẻ ti tiện nói: “xin chào. Tôi đến xin việc.”

Vị trung niên nam nhân mới ngẩng đầu lên, từ từ xăm xoi từ đầu đến chân hắn đánh giá một phen rồi lập tức lắc đầu nói: “anh không hợp.”

“Tại sao?” tâm tình đang thư sướng cũng như vẻ mặt cười ti tiện lập tức tiêu ngải. Hắn còn tưởng rằng lần này hắn có thể xin việc thành công.

“Anh gây quá.”

“Tôi rất khỏe đấy. Nếu không tôi đi ra cửa mang tảng đá lại đây cho ông xem.”

Lâm Phong còn muốn giải thích nhưng người phụ trách chiêu mộ nhân viên đã rời mắt sang chỗ khác.

Một người mặc một bộ đồ bảo hộ lao động, trên quần dính đầy dầu mỡ, đôi giày bùn đất bám đầy nhanh chóng bước lại đây, chẳng mở miệng nói một câu liền nhìn chằm chằm người phụ trách cười khúc khích.

“Người anh em, hay là cậu đi.” Người phụ trách chiêu mộ nhân viên của Phong Cửu công ty cầm bàn tay thô hào gân guốc của hắn, xoay người đối với Lâm Phong cười cười: “Thật xin lỗi, chúng tôi đã đủ người.”

Đối thủ cạnh tranh quay về phía Lâm Phong mỉm cười áy náy, lộ ra đầy mồ hôi vàng khiến Lâm Phong khóc không ra nước mắt.

Con mẹ nó...Lòng ta tổn thương a.

10. Chương 10

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 10:

Chém gió được việc

Lúc chờ xe bus, ở trạm xe thấy trên đây ghi rất nhiều quảng cáo: chiêu mộ nam nữ nhân viên – nam đẹp trai nữ xinh gái, lương tháng hơn vạn. Lâm Phong thật muốn giật tung tóc trên đầu. Hắn cảm thấy mình thật anh tuấn, thật thích hợp cái công việc kia. Cũng không biết có cần tốt nghiệp đại học không nữa. Lần tới nhất định phải gọi điện đến hỏi mới được.

Lâm Phong âm thầm quyết định nếu lên tầng ba mà còn không có công việc nào phù hợp với hoàn cảnh của mình thì nhất định phải tìm thằng bảo vệ kia đòi lại tiền vé. Một xu cũng chả kiếm được, một việc cũng chả có mà dám thu của ông đây vé vào cửa giá tận mười lăm tệ, thật con mẹ nó quá không chuyên nghiệp đi. Theo lẽ thường phải là chờ đến khi người ta tìm được việc rồi mới thu tiền chứ.

Diện tích sử dụng ở lầu ba nhỏ hơn lầu hai nhiều. Các công ty chiêu mộ nhân viên đặt ở lầu ba cũng ít hơn ở lầu hai nhiều lắm. Nếu đem lầu hai với lầu ba ra so sánh thì ở đây không khí thanh tĩnh hơn không ít.

Lâm Phong vừa đi vừa đánh giá, hy vọng có thể tìm được một công việc phù hợp. Lúc trước khi còn bán thịt dê nướng cũng chẳng lãi lời được bao nhiêu. Không cẩn thận bị công an bắt còn phải nộp tiền để lấy các thứ về. Bây giờ trong tay chẳng có gì, nếu không tìm được việc cũng chả biết móc đâu ra gạo mà ăn nữa.

Đột nhiên hai mắt Lâm Phong sáng rực lên, bước nhanh đến một chỗ tuyển dụng lao động.

“Mỹ nữ, khỏe không? Tôi đến xin việc.” Lâm Phong nhìn người tuyển dụng trước mắt vừa cười vừa nói, không hề thu liễm ánh mắt thưởng thức mỹ nhân.

Mỹ nữ mặc một bộ đồ công sở màu café, mái tóc vấn cao. Khuôn mặt tinh xảo trang điểm nhẹ. Đôi chân nhỏ mảnh khảnh từ dưới lớp váy lộ ra một đôi tiểu cước tinh mỹ. Có lẽ xem mấy tuyệt phẩm của Maria hơi nhiều, đối với loại trang phục này Lâm Phong cảm thấy đặc biệt hứng thú.

Mỹ nữ phì cười, trừng mắt nhìn Lâm Phong, ngả tấm lưng ỏng ra sau ghế, lấy một tư thế thoải mái nhất, tinh mỹ nhất mà nhìn Lâm Phong, nhẹ giọng nói: “còn có loại xin việc như thế à? Tôi là người đi tuyển dụng, cậu tùy tiện xưng hô không sợ tôi giận sao?”

Lâm Phong cũng tự nhiên hơn ruồi ngồi lên chiếc ghế chuẩn bị cho người xin việc, nghiêm trang lắc đầu: “không sợ.”

“Cậu không cần việc này?” mỹ nữ nghi hoặc hỏi.

“không, tôi rất quan tâm. Nếu trong tháng này không tìm được việc, tháng sau tôi chuẩn bị bắt ra đường xin cơm.” Mặc dù chỉ là nói đùa nhưng Lâm Phong không hề biểu lộ ý cười. ngữ khí chăm chú pha lẫn trầm trọng cứ như hắn chuẩn bị phải đi ăn xin thật khiến cho khí chất của hắn cùng với lời nói không hề có mâu thuẫn.

“Thế mà cậu còn dám nói như vậy?”

“Mỗi người trên thế giới này đều có rất nhiều loại thân phận. Ví dụ như người đàn bà còn có thân phận khác là vợ người ta, mẹ của con người ta, giáo viên trong trường học vân vân...đại loại thế. Tôi đầu tiên thấy cô xinh đẹp, sau đó mới chú ý đến nghề nghiệp của cô. Mỗi người đàn ông gặp cô đều nhìn cô chăm chăm, trong lòng thầm than sao có người xinh ra đẹp nhường ấy. Thế nhưng khiến cho bọn họ mở mồm ra nói trước mặt cô thì khó như lên trời. Cho nên, gọi một người xinh đẹp như cô làm mỹ nữ cũng không có

gì sai. Tôi chỉ nói lên sự thật trong lòng cảm nhận thế mà thôi.” Lâm Phong cầm lấy cái bút cùng tờ giấy sơ yếu lý lịch trên bàn chậm chậm viết tư liệu của mình.

“Người Trung Quốc vô cùng hàm súc nội liêm, đặc biệt là thái độ của nam nhân Trung Quốc đối với phụ nữ càng như thế. Người vợ đi làm tóc trang điểm làm đẹp, rõ ràng trong lòng người chồng vô cùng thích ý nhưng ngoài mặt cũng dậm dậm coi nhẹ nhưng lòng hồng. Loại thái độ này thực sự không tốt chút nào. Một khi người đàn bà đã nguyện ý thay đổi trang phục, thay đổi hình tượng. Mục đích để làm gì? Không phải để cho đàn ông ngắm, đàn ông thưởng thức, đàn ông mê say mà buông ra những lời ca ngợi sao? Đẹp là đẹp, cần phải dừng cảm nói ra.”

Dù sao vô mộng ngựa cũng không mất tiền, Lâm Phong cứ vô cho to tay đi đã, cứ đem mỹ nữ trước mặt này ngắt ngay đi đã.

Quả nhiên mỹ nữ tuyển dụng xinh đẹp này cười sảng sặc: “trông thế mà nói cũng có lý. Nhưng mà nếu cậu khen tôi vài câu mà cho rằng tôi vì thế sẽ phá lệ khai ân thì cậu nhầm rồi. Nói đi, cậu xin vào vị trí nào?”

“Một nam nhân chân chính mà đi dựa vào một người phụ nữ khai ân mới tìm được công việc thì thật đáng buồn. tôi không có tài hoa, nhưng tôi có tôn nghiêm của nam nhân. Tôi cũng không hi vọng xa vời chị chiếu cố tôi. Nếu không thì tôi tình nguyện xin việc chỗ khác.” Lâm Phong làm bộ phải đi nói.

Thân thể chỉ động có chút, mộng còn chưa rời ghế. Mỹ nữ phụ trách tuyển dụng lập tức nói: “ai nha, tôi chỉ nói rõ lập trường của tôi. Quay lại chúng ta bàn bạc lại.”

“được rồi.” Lâm Phong trầm tư một chút, càng khiến cơ thể trầm xuống. Thoạt nhìn như là bộ dáng một lần nữa ngồi xuống.

“Những lời tôi vừa nói cậu bỏ qua đi.”

“Không sao, tôi cũng không giận. Ấn theo tập tục của Trung Quốc chúng ta mà nói thì tôi thật sự có hiềm nghi vô mộng ngựa.” Lâm Phong khoát khoát tay. Hiềm nghi vô mộng ngựa là cái chó chết gì thế nhỉ? Chính ý hẩn là vô mộng nhiệt tình cơ mà.

“Ừ, được rồi. Bây giờ chúng ta chú ý nói chuyện. Cậu muốn xin vào chức vị gì?”

“Bán hàng.”

“Cái gì?” Nữ chủ khảo kinh hô lên tiếng. Sau đó mới thấy chính mình thực sự quá thất lễ mới cười cười với Lâm Phong hỏi lại: “cậu thật sự ứng tuyển làm người bán hàng sao?”

“Vâng, mà hình như tôi cũng chỉ có thể làm loại công việc đấy.” Lâm Phong cười khổ nói.

“Chỉ biết bán hàng?” nữ khảo quan cũng không phải xem thường Lâm Phong mà chỉ là hơi kì quái. Lấy ánh mắt quan sát của hẩn mà nói còn tưởng rằng hẩn có năng lực gì đặc biệt. Không nghĩ tới hẩn chỉ mong làm người bán hàng.

“Cậu học cái gì?”

“Tôi không đi học. Trong nhà cũng nghèo, lắm con lắm cháu. Tôi từ sáu tuổi bắt đầu chăn trâu cho địa chủ, hơn mười tuổi mới được về. không có bằng cấp, không có tay nghề, chỉ có thể làm những công việc bán sức lực thôi.” Lâm Phong buồn bã nói.

Lắm con lắm cháu là thật. Lâm Phong cũng có mấy sư huynh muội. khi còn bé chăn trâu cũng là thật, mỗi tội không phải chăn trâu cho địa chủ mà chăn cho ông già. Mỗi năm, mỗi đợt đầu năm có mấy món thịt bò, đó là thành quả của Lâm Phong.

“Không sao, người bán hàng của công ty chúng tôi điều kiện đãi ngộ cũng không tồi. Trước tiên cần tích lũy chút kinh nghiệm, sau đó sẽ chậm rãi đi lên. Công ty chúng tôi cũng có mấy người quản lý cũng thuộc tầng chót, từ vị trí bán hàng mà đi lên. Chỉ cần cậu cố gắng cũng có thể được như vậy.” nữ khảo quan cố gắng an ủi. Nhìn gương mặt tuần tú của Lâm Phong khắc đầy ưu thương, cũng trở nên đau lòng thay cho hẩn.

“Được rồi, cảm ơn chị.” Lâm Phong cắn cắn môi dưới, khóe mắt rưng rưng gật đầu.

“Cậu tên gì? A, Lâm Phong. Được rồi, hôm nay tôi mở cửa sau cho cậu, ngày mai cậu có thể đến công ty báo danh. Đến lúc đó tôi giúp cậu lưu ý, phân cậu đến một cửa hàng có doanh thu tương đối khá dĩ. Lương thử việc tám trăm, có thêm thu nhập tiêu thụ. Cố gắng lên.”

“Vâng, cảm ơn. Xin hỏi phương danh vị mỹ nữ này?”

“Tôi tên Chu Hàm. Sau này cậu gọi tôi là chị Chu đi.”

“Được, chị Chu.” Lâm Phong thuận miệng trả lời.

Vừa rồi còn nói không bởi vì được khen vài câu mà phá lệ khai ân, bây giờ thì hay rồi. Ngay cả hỏi cũng chưa từng hỏi lấy một câu, cũng chẳng buồn biết mình đã từng làm qua loại công việc này chưa, lập tức ỉn trúng tuyển.

Thật đúng là đàn bà. Hình như tất cả các loại động vật tính nữ đều ngoài mặt và trong lòng không đồng nhất.

11. Chương 11

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 11:

Hắn là nam nhân của ta

Lâm Phong đi ra khỏi thị trường tuyển dụng lao động, đứng ở trước ngã tư đường, xung quanh mờ mịt, tứ phía xa xăm khiến hắn cũng mất đi phương hướng. Tựa như quang cảnh tứ phía trước mắt kia tuyệt đối xa xôi mà không thể hòa làm một. Trong thâm tâm một mảnh trống không, không hề có tình cảm. haizzz, nhân sinh...cuối cùng mình cũng chỉ là khách qua đường. (nếu ai chưa trải qua cảm giác này thì người đó thật đúng là kẻ may mắn.)

Về nhà? Đồng phim ở nhà đã xem đến phát chán, những động tác kinh điển đều thuộc nằm lòng chỉ còn chờ cơ hội kiểm nghiệm. (kiến nghị nên xem The forbidden legend sex and chopsticks hay còn có tên tiếng Việt là cuộc đời của Tây Môn Khánh để học hỏi thêm nhiều động tác kinh điển hơn nữa. Ai có nhu cầu trao đổi cũng như học tập có thể liên lạc dịch giả để đàm luận về mấy lĩnh vực cao thâm này a.)

Tìm bằng hữu uống rượu chém gió ngắm mỹ nữ? Ở cái thành thị này, Lâm Phong không có bạn.

Đường Giai Di, đột nhiên trong đầu hắn hiện lên hình ảnh khuôn mặt tươi cười dễ thương, cái vẻ mặt ấy từ lần đầu tiên gặp hắn vẫn luôn tươi cười như vậy mà mở miệng ngọt ngào gọi: Phong ca ca. Cái cảm giác đó thật ấm áp.

Được rồi, đi tìm Đường Giai Di.

Lấy gì đây? Đúng rồi, cứ coi như là tìm được việc làm mà tìm nàng chúc mừng một phen.

Thị trường tuyển dụng lao động cách trường trung học số một (gọi tắt là Nhất Trung đi) cũng không xa. Lúc Lâm Phong đi tới thì vẫn còn khá sớm, cửa trường vẫn đóng chặt. Lâm Phong đành phải đứng trước một quầy báo mà xem trộm báo.

Khi hắn xem xong ... vài tờ báo thì tiếng người chuông tan học vang lên. Đầu tiên là một mảnh yên tĩnh vô cùng, đột nhiên như ong vỡ tổ, từng đám từng đám học sinh ào ào như bầy ngựa hoang lao ra. Cảm giác như cả trường học đều như muốn vỡ tung ra.

Dưới con mắt khinh bỉ của ông già bán báo, Lâm Phong chạy tới cửa trường học nhìn quanh.

Không lâu sau liền dễ dàng thấy Đường Giai Di cùng mấy tiểu nữ sinh vừa đi vừa cười đùa chậm chậm bước ra ngoài. Lâm Phong đang muốn lên tiếng gọi thì đột nhiên một sự việc phát sinh khiến hắn thay đổi chủ ý.

Một thằng học sinh dáng người cao cao gầy gầy mặc một bộ Anh đi đất (Adidas) che trước mặt nàng, ánh mắt nhìn Đường Giai Di nóng rực lửa nói: “Đường Giai Di.”

“Triệu Khải, có việc gì không?” Đường Giai Di tuy hơi kinh ngạc nhưng vẻ mặt vẫn không thay đổi hỏi.

“Lời đề nghị làm bạn gái của tôi, bạn đã suy nghĩ chưa?”

“Tớ thật không thể đáp ứng bạn.” Đường Giai Di lạnh lung cự tuyệt. Nữ sinh đi bên cạnh nàng ghé vào tai nàng nói nhỏ vài câu, Đường Giai Di cười cười bấu chặt cánh tay nữ sinh bên cạnh. Hai nữ sinh đáng yêu hi hi ha ha đùa giỡn giữa đám đông học sinh xung quanh.

“Tại sao?” trong mắt Triệu Khải lóe lên một tia âm lệ nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường. Lâm Phong đứng từ xa nhìn lại cũng cảm thấy thằng ranh này nhất định phải đề phòng.

“Triệu Khải, tớ và bạn bây giờ còn là học sinh, tất cả sự chú ý của tớ lúc này đều đặt vào học tập. Tớ không muốn chuyện này ảnh hưởng quá sớm. Tớ hy vọng bạn cũng giống tớ, có thể thực hiện ý tưởng của mình, vào được trường đại học như ý.” Đường Giai Di nghiêm túc giải thích.

Lâm Phong đứng cách bọn họ cũng không xa, hơn nữa thính lực của hắn vượt qua người thường. Mặt khác, tất cả tâm tư của hắn đều đặt trên người Đường Giai Di nên mặc dù ngoài cổng trường ồn ào như ong vỡ tổ, những lời đối thoại của bọn họ vẫn lọt vào tai hắn rõ ràng rành mạch.

Lâm Phong âm thầm buồn cười, cô gái nhỏ này nói phét mặt cũng không đỏ. Mấy hôm trước con nhỏ nói gì với mình, giờ lại nghiêm trang giáo dục người khác không nên yêu sớm, phải lấy học tập làm trọng. Xem ra đám trẻ con lại sắp tái diễn vở kịch Phụng Cầu Hoàng giữa đời thường đây.

“Được rồi, Đường Giai Di, tôi biết bạn rất cố gắng học tập, tôi bây giờ không bức bách bạn. Chỉ còn hai tháng nữa là thi đại học, thi xong bạn nhận lời làm bạn gái tôi được không?” thằng nam sinh ôn nhu nhìn Đường Giai Di.

Sự dũng cảm cùng thành tâm của hắn cũng cảm động đám con gái đứng cạnh Đường Giai Di. Một đứa nhỏ giọng nói: “Đường Giai Di, Triệu Khải cũng không đến nỗi nào mà. Trông cũng vừa mắt, lại thích mày. Ta cũng nghe nói nhà nó có chút bối cảnh...mày cứ suy nghĩ kĩ đi.”

“Đúng đấy Đường Giai Di, ta cũng thấy thằng Triệu Khải không tồi. Ít nhất là trong đám theo đuổi mày thì nó là thằng ưu tú nhất.” con bé vừa đùa giỡn với Đường Giai Di cũng lên tiếng khuyên.

“Không nên cố sượng Đường Giai Di, cứ để nó tự mình lựa chọn đi.” Cô gái phía sau đeo cặp kính cận màu đen vẫn lãnh đạm phía sau đột nhiên lên tiếng ngăn lại.

Những lời này của con bé đổi lấy ánh mắt hung ác của Triệu Khải.

Cả đám đều không mở mồm nói chuyện nữa mà chỉ chăm chú nhìn Đường Giai Di đưa ra quyết định.

12. Chương 12

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 12:

Ai nhìn lên ai

Hắn là nam nhân của ta.

Một câu nói đơn giản khiến cho đám đông đang bu quanh như ruồi thấy mặt tròn mắt há mồm, bất khả tư nghị, không biết là hành động tiêu chuẩn hay là ngẫu nhiên mà tất cả đám đều mắt chữ A mồm chữ O. Giả sử bây giờ mà có một đàn ruồi bay qua thì hay ho phải biết.

Bọn họ không thể tưởng tượng nổi một cô bé bình thường khiến cho người ta cảm giác luôn luôn thanh tịnh khiêm nhường, hay ngượng ngịu lại có thể nói ra những lời có sức sát thương lớn đến vậy.

Mặt mấy thằng nam sinh non nớt đỏ bừng. Bọn họ không thể tiếp nhận cô gái trong tim mình luôn giữ hình tượng hoàn mỹ, thần tượng của các thần tượng, nữ thần bất khả xâm phạm....lại trở thành của riêng của một thằng giống đực khác. Mấy vị giáo viên đầy tinh thần trách nhiệm vô tình hay hữu ý có mặt ở đây đã muốn tìm cơ hội lôi kéo Đường Giai Di đi nói chuyện. Theo ý bọn họ hẳn cũng phải như lời nàng nói lúc nãy, bây giờ nàng vẫn còn là học sinh, chỉ cách thi đại học một đoạn thời gian nữa thôi. Nhất định phải để tâm chuyên chú vào học mới là chính đạo. Hắn là nam nhân của tôi. Trời ạ, wtf, còn có cái thể loại biểu lộ tình ý lộ liễu trắng trợn đến thế nữa à. Chỉ nghĩ đến thôi cũng đủ đỏ mặt tai hồng. Đám giáo viên không chịu nổi mà đưa tay sờ sờ lên mặt mình.

Dưới những ánh mắt sắc như dao lam của đám đệ tử, Lâm Phong hốt hoảng kéo tay Đường Giai Di chạy. phía sau vẫn có hai cái đuôi bám theo.

Cảm thấy đã chạy đến một góc tương đối an toàn, Lâm Phong mới buông tay Đường Giai Di, bất mãn oán giận nói: “Tiểu Di, sao lại nói thế chứ?”

“Tại sao không thể?” Đường Giai Di ngậy thơ cười.

“Những lời này thật là...quá gì gì đi. Đến thằng ngốc có khi cũng hiểu nói thế nghĩa là hai chúng ta như thế nào. Nếu truyền đến tai chú Đường có khi ổng lấy dao chặt thịt mà chặt anh ra từng khúc mất. Còn cái đám nam sinh kia nữa, nhìn anh hung ác như kiểu anh trộm gia bảo tổ tiên nhà chúng nó không bằng.” Lâm Phong nhớ lại tình huống lúc nãy, nội tâm vẫn còn sợ. Phỏng chừng lúc ấy có thằng nào bị đá kích quá mà dẫn đầu thì hẳn là trường học sẽ xảy ra bạo động chứ chẳng chơi.

“Đường Giai Di vốn chính là bảo bối của bọn họ.” cô gái chạy theo phía sau vừa cười vừa nói.

“Tiểu Như, lại nói lung tung rồi.” Đường Giai Di chạy đến nhéo nhéo cái má tiểu Như nói.

“Nói lung tung cái gì? Không phải chúng nó vẫn coi mi là bảo bối à. Cái gì mà Đường Giai Di cùng tiểu Du được phong làm giáo hoa. Cái gì mà Hoa Hồng Băng cả Hoa Hồng lửa...ai đau. Mi mà còn béo nữa ta béo trã đầy nhá.” Cô gái tên tiểu Như cùng Đường Giai Di đùa giỡn quần quýt cùng một chỗ.

Lâm Phong sờ sờ cằm, ra vẻ dăm chiêu hờ hững nói: “Ngực không có, mông cũng không nốt, thế mà được bình chọn làm giáo hoa. Nam sinh trong trường mấy người thật là có mắt không...ai đau, tiểu Di, đau.”

Lâm Phong quay đầu nhìn cô gái đeo cặp kính đen còn lại bên cạnh, nghi hoặc hỏi: “cô bé, sao cấu anh?”

Cô gái lúc này mới thôi mồm môi mồm lợi cấu véo hắn, trên mặt vẫn không rạn ra được nụ cười: “mặc dù tôi chẳng quan tâm những lời bình luận kiểu này, nhưng tôi không thể không nói cho anh. Tôi là người không ngực không mông còn lại – Mạc Tử Du.”

“À ra thế, ngưỡng mộ đã lâu.” Lâm Phong dừng mắt trên mặt cô gái, không khỏi kinh diễm thầm nghĩ: bây giờ trình độ thưởng thức của đám trẻ con cũng được nâng cao không ít. Ngay cả mình lần đầu tiên cũng chỉ nhìn lướt qua mà bỏ rớt qua một bên. Lấy tiêu chuẩn của một cao cấp sắc lang mà định thì đây thật sự là điều vi phạm tối cơ bản nhất định không thể tha thứ.

Nhưng cũng không thể đổ hết trách nhiệm cho bản thân. Theo con mắt chuyên gia soi gái nhiều năm của Lâm Phong thì mỹ nữ cực hiếm khi đeo kính. Cho dù có đeo cũng là kính sát trùng để tránh ảnh hưởng hình tượng mà cô bé này không chỉ đeo kính mà còn chọn loại màu đen, mắt kính to bản che kín cả nửa khuôn mặt. Mái tóc cũng không được chăm sóc cắt tỉa như những nữ sinh khác theo thời thượng mà chỉ đơn giản buộc gọn lại rất quy củ. Còn cả bộ quần áo đồng phục nguyên bản kia nữa...

Hôm nay coi như là một lần nhắc nhở, cần phải cẩn thận quan sát hơn nữa. Đằng sau cặp kính to bản là đôi mắt đen nháy đang trừng lớn ra điều tức giận. Lông mi mỏng mà thon dài, cái mũi thẳng mượt mà như ngọc. Đôi môi hình cánh cung cong veo như lúc nào cũng nhênh nhếch lên khiêu gợi. Làn da tay trắng nõn mịn màng. Qua cái liếc mắt ban đầu trước cửa trường học thì làn da nàng cùng với Đường Giai Di có thể sánh là ngang ngửa. Về mặt nghiêm túc, cho dù nói chuyện cười cũng không khiến nàng hé môi mảy may không khỏi khiến cho người ta cảm giác băng lãnh. Hình tượng thế này thì nhất định là Hoa Hồng Băng rồi. vậy thì tiểu Di sẽ là Hoa Hồng Lửa...Ặc Ặc, cái thân thể kia có chỗ nào bốc lửa nhỉ?

“Nhưng mà anh cũng nói đâu có sai.” Lâm Phong nhìn nhìn bộ ngực cùng cặp mông Mạc Tử Du phản bác lại.

“Hừ, stupid. Nuôi anh phí đồ ăn.”

“cô em dám nói anh ăn phí hoài? Đây là miệt thị, tuyệt đối là miệt thị. Cô em không thấy anh đây cao như vậy, vạm vỡ như vậy, đẹp trai như vậy sao?”

Mạc Tử Du còn đang muốn phản bác đã bị Đường Giai Di kéo. Đường Giai Di nhìn Lâm Phong cười nói: “Phong ca ca, tại sao lại đến trường học thế? Đây là lần đầu tiên đó nha.”

“Cái gì mà lần đầu? Ba năm trước có một lần trời tối, lại mưa to. Ba mẹ không có nhà, Đường gia gia bảo anh tới đưa em ông còn gì...kỷ niệm như thế mà em cũng nhớ quên...đau lòng quá đi” Lâm Phong ra vẻ ủy khuất nói.

“Hừ, không nói còn tốt, nói ra càng thêm bức mình. Ba năm mới thêm tới một lần lại còn ra vẻ đó là đương nhiên.”

“Hắc hắc.” Lâm Phong cười cười. “Kỳ thật trong lòng anh cũng thấy áy náy. Hay là như vậy đi, để anh mời bé con đi ăn cho hả dạ được không?”

“Thế còn tạm được.”

.....

Lâm Phong cùng mấy con bé bước vào quán ăn vặt bên cạnh trường, quán tuy bé, nhưng nhìn cung cách phục vụ cũng không đến nỗi tồi, vệ sinh trông cũng có vẻ sạch sẽ.

Lúc hắn vô tình sờ túi tiền mới phát hiện chỉ mang có vài đồng, thì ra buổi sáng ra khỏi nhà chỉ cầm theo có hai mươi mấy tệ, ăn sáng một tệ rượu, đi xe mất hai tệ, mua vé vào cửa mất mười lăm tệ...

Mấy cô gái trên bàn há mồm tròn mắt nhìn mấy thứ ăn vặt trên bàn hỏi: “anh kêu khao là nói mấy thứ này hả?”

“Đúng rồi, mấy thứ này ở nhà anh phải năm mới mới được ăn đấy.” Lâm Phong coi như đương nhiên gật đầu.

“Nhà anh ở đâu?”

“Trên núi.”

“À, thế nào, trách không được.” Mấy cô gái ra điều đồng tình gật gật đầu nhìn Lâm Phong.

“Phong ca ca, em còn chưa giới thiệu với anh. Đây đều là mấy bạn thân của em, đây là Lã Như.” Đường Giai Di lại chỉ vào cô bé đeo kính trầm lặng nói: “đây là đại mỹ nữ ở trường bọn em – Mạc Tử Du, không cho anh có ý đồ gì với người ta đâu nhé.”

“Ặc, em coi anh là loại người nào thế. Lâm Phong anh nhất biểu nhân tài phong lưu tiêu sái hiệp cốt nhu tình ngồi hoài bất loạn, sáng sáng đánh răng tối tối rửa chân...nam nhân phong cách như vậy còn cần phải có ý đồ với người khác à? Mỗi ngày ra đường trong túi quần đều phải mang bình hơi cay để đề phòng người khác quấy rầy. Đây nói mới nhớ, không phải ngày nào em đi học về cũng vội vã chạy về để rình trộm anh tắm rửa còn gì?” Nói đến câu cuối cùng, Lâm Phong nhăn nhó nhí nhí, ngón tay vân vê mép áo ra vẻ ngượng ngùng.

“Giai Di, chẳng trách ngày nào đi học về cũng vội vã về nhà, rủ đi đâu cũng chẳng đi, thì ra là...ha ha, hóa ra con bé này cũng thật khá. Nói cho chị đây biết Phong ca ca vốc người thế nào, trên dưới ra sao? Chú ý tập trung đúng chỗ a.” Lã Như ôm cánh tay Đường Giai Di cười trêu nói.

Ngay cả trầm lặng như Mạc Tử Du cũng vểnh tai lên nghe ngóng.

“Không có...chỉ có hần mới nhìn lên ta.” Đường Giai Di đỏ mặt nhỏ giọng giải thích.

“Cái gì? Anh nhìn lên cương á? Thật là oan uổng...trên ngực trái cương có cái nốt ruồi đỏ anh cũng không biết.”

Lâm Phong tức giận giải thích...

13. Chương 13

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 13:

Làm người xấu là như thế nào

“Phong ca ca, anh tìm được việc rồi à?” Đường Giai Di buông đùa quan tâm hỏi.

“Đương nhiên, em coi Phong ca ca của em là ai chứ. Anh vừa bước chân vào thị trường tuyển dụng lao động liền có công ty săn đầu người đến tìm. Anh thấy tìm việc kiểu đấy chẳng có gì gọi là tính khiêu chiến nên liền cự tuyệt. Sau đó ngàn thiêu vạn tuyển mới tìm được công việc thích hợp đấy nhé.” Lâm Phong nhồm nhoàm nhai mấy miếng trong miệng, vội vàng nuốt xuống rồi trả lời.

“Thật á? Phong ca ca quả nhiên lợi hại. Thế anh tìm việc gì?”

“Bán hàng.”

“Bán cái gì?”

“Là...hình như là rượu thì phải.” Lâm Phong ngẩng đầu suy nghĩ mà chẳng cách nào nhớ nổi tên công ty, chẳng còn cách nào khác đành móc ra danh thiếp trong túi mới biết được công ty chiêu mộ mình tên là công ty trách nhiệm hữu hạn ẩm thực và giải trí Khải Toàn.

Đường Giai Di mắt tròn, hết lời để nói với tên này. Đến công ty của mình là gì cũng không biết.

Mấy con bé cũng không vì Lâm Phong mời mấy thứ keo kiệt mà bỏ không ăn uống nhiệt tình, một bàn đồ ăn nhanh chóng bị càn quét sạch sẽ. Sau khi ăn xong vẫn còn sớm, còn lâu mới đến giờ học buổi chiều, liền gọi một bình Thiết Quan Âm mà tiếp tục mài dũa ở quán. Ít nhất ở chỗ này còn có quạt, không nóng nực như bên ngoài.

“Anh phải cẩn thận Triệu Khải.” Mạc Tử Du cúi đầu mân mê cái chén xanh trong tay, nhàn nhạt nói.

“Triệu Khải, ai là Triệu Khải?” Lâm Phong hỏi lại chẳng có gì gọi là phản ứng.

“Là cái thằng đáng ghét mà lúc nãy anh đụng ở cửa trường đấy.” Đường Giai Di giải thích.

“À, là nó à.” Lâm Phong nở một nụ cười đầy ý khinh thị nói. “Nó hơn người chỗ nào?”

“Không có.” Mạc Tử Du lắc đầu. “Nhưng mà bố nó là thị trưởng Triệu Thiên Thanh.”

Nhớ tới chiếc xe hần chui lên lúc đi ra, Lâm Phong gật gật đầu. Mặt lại ra vẻ khấn trương “xong rồi xong rồi, sao tự nhiên lại tranh gái với công tử của ngài thị trưởng chứ. Quả này chết chắc rồi. Nếu không thì đi nói với nó là không đoạt nữa, tình nguyện rút lui...”

Mấy câu của Lâm Phong đổi lấy mấy cái nhìn như ăn tươi nuốt sống của mấy cô bé con. Cái loại đàn ông kiểu gì đây không biết? Trong mấy quyển truyện tình cảm suốt mướt đều không phải cùng một motif: mấy nhân vật nam chính nghèo khó gặp mấy công tử nhà giàu tranh giành đàn bà không phải đều rút găng tay tát vào mặt thằng kia mấy cái rồi rút kiếm cùng hần quyết đầu sao? Còn thằng cha trước mặt này thì vừa nghe thấy đối thủ có gia thế chút liền co vùi vào. Quá vô sỉ đi. Đường Giai Di hung hăng véo mấy cái lên lưng Lâm Phong cho hả giận.

“Triệu Khải là độc đinh cho nên Triệu Thanh Thiên cũng cực kỳ sủng nịnh hần. Triệu Khải lại không phải là loại lòng dạ bao dung. Năm ngoái có một người cùng trường có mâu thuẫn với hần, hần liền đâm người ta. Thế cũng chẳng nói làm gì, quá đáng hơn nữa là hần còn đem người ta bắt vào ngục. Cha mẹ người kia quỳ gối trước cửa nhà Triệu Khải suốt ba ngày ba đêm, chẳng những không cứu được con mà còn bị bọn họ đánh cho bán sống bán chết, còn nói cái gì mà vợ chồng bọn họ phá hủy danh dự thành phố, người chồng què chân, người vợ thì điếc tai. Bây giờ cả nhà chẳng biết đã chuyển đi đâu.”

“Triệu Khải là một thằng có tính cách khá bá đạo. Anh hôm nay trước mặt bao nhiêu người sỉ nhục nó, nó nhất định sẽ không dễ quên như thế đâu. Khẳng định sẽ nghĩ biện pháp trả thù anh cho xem. Anh tự cẩn thận chút. Còn cả thân quyến anh nữa, cũng nên cẩn thận chút. Hần cũng không trả thù mỗi mình anh đâu.” Mạc Tử Du kể lại, vẻ mặt đau thương, bàn tay nhỏ xinh cầm chặt cái chén run rẩy, đáng vẻ bị phần cùng cực, rồi buồn bã cười: “ha ha, tự nhiên lại kể mấy chuyện không đâu làm gì? Người sống trên thế giới này thống khổ nhất là biết nhiều mấy thứ hắc ám. Cái gì cũng không biết thì có thể vui vui vẻ vẻ an an nhàn nhàn mà sống. Cứ tin tưởng trời mãi xanh, trăng mãi tròn, con người mãi lương thiện có phải tốt hơn không.”

“Ác nhân rồi nhất định sẽ gặp báo ứng.” Lâm Phong nhẹ giọng an ủi. Tự nhiên, chỉ trong một khoảnh khắc ưu tư của nàng mà đối với nàng sinh ra một ít hảo cảm.

“Lúc đầu tôi cũng tin, tôi tin người xấu rồi cũng gặp báo ứng, bọn họ nhất định sẽ xuống địa ngục. Bây giờ thì không, địa ngục với nhân gian là một, đều là thế giới của người xấu cả. Người tốt không sống thọ, bại hoại sống ngàn năm. Người tốt đều bị người xấu giết chết hết rồi thì chỉ còn người xấu tiêu dao tự tại. Chúng ta luôn nói lấy đức báo oán, thế thì chúng ta dùng cái gì để báo đức?”

“Ý của mày là tất cả đều đi làm người xấu?”

Mạc Tử Du dĩ nhiên khẳng định gật đầu. “Đúng vậy, chỉ cần bảo trì ranh giới trong tâm, làm người xấu thì đã làm sao? Cha tao chính trực vô tư, luôn luôn không thẹn với lương tâm. Thế mà luôn không đấu lại với Triệu Thanh Thiên, vẫn để mặc hần tham ô hủ bại mà vẫn tiêu điều tự tại. tao cũng không bênh cha tao, cũng không thù ghét loại đáng chết ngàn vạn lần ấy. Trở thành kiêu hùng cũng được, nhưng điều kiện cơ bản thì phải là có một mối thiện tâm.”

Lâm Phong đến lúc này mới hứng thú hỏi: “cha em là ai?”

“Bí thư thị ủy Mạc Tiến Minh.”

Không chỉ có Lâm Phong bất ngờ mà ngay cả Đường Giai Di cùng Lã Như cũng ngạc nhiên không kém.

“Tiểu Du, cha mi là Bí thư thị ủy? Sao đến bây giờ người mới nói?”

“Đúng rồi, có cần giấu diếm bọn ta không?”

Mạc Tử Du nhàn nhạt cười “việc đấy thì ảnh hưởng gì đến chuyện ta với bọn mi. ông ấy là bí thư thị ủy, ta là bạn bọn mi, chả liên quan đến nhau.”

Lâm Phong gật đầu thưởng thức. Một nữ sinh rất độc lập. Những công tử tiểu thư bây giờ không dựa vào gia thế quan hệ của ông bà già thật sự là tìm đồ mất cũng hiếm thấy. ông bà già chúng nó làm quan to thì đã đành, còn có những loại có ông bà già có tí chức vụ thì hận không được khắc chức vụ của ông bà già lên trán ý chứ. Đi trên đường có thể ngẩng cao đầu mà đi, giống như Mạc Tử Du – ngay cả bạn tốt cũng không biết thân phận của mình thì thật sự là hiếm gặp.

“ha ha, đúng rồi. Bí thư thị ủy hình như còn to hơn so với thị trưởng thì phải. Thế mi nói với cha mi kêu ông giáo dục Triệu thị trưởng, bảo hắn trông nom con trai hắn cho tốt.” (Không muốn đề cập đến chính trị nhưng mà lại phải giải thích vì sợ có người quen với bộ máy chính quyền phương Tây. TQ cũng giống như VN, là chế độ đơn Đảng, chỉ có Đảng lãnh đạo nhân dân...nói thế chắc đủ hiểu)

“Trên danh nghĩa thì chức của ba ta cao hơn một chút, nhưng trên thực tế, ở cái thành thị này, ông già Triệu Khải mới đích thực là một tay che trời. Cha ta được điều về đây làm bí thư, Triệu Thiên Thanh là quan bản địa từng bước đi lên, có gốc rễ sâu xa thâm căn cố đế. Ba ta căn bản không làm gì được hắn.”

“Tiểu Di, không sao mà. Thị trưởng thì sao chứ? Làm gì được anh đâu. Anh là võ lâm cao thủ đầy nhà.” Lâm Phong vừa nhìn những giọt lệ chực tuôn trào khỏi khóe mắt Đường Giai Di nói.

“Tiểu Du, mi nói với ba mi giúp Phong ca ca được không?” Đường Giai Di cũng không tin tưởng lời Lâm Phong, nhỏ giọng khẽ thọt bên tai Mạc Tử Du.

“Giúp thì đương nhiên là được. Nhưng mà mình thương dễ tránh, ám tiễn lại khó phòng. Bọn họ không ra tay luôn bây giờ, ba ta lấy lý do gì để tìm bọn họ?”

“Tí nữa ta tìm Triệu Khải nói chuyện.” Đường Giai Di làm một bộ dáng dứt khoát, khóe mắt đã bắt đầu có ngân ngân lệ ngân chảy ra.

Lâm Phong biết tính cô gái nhỏ này, nàng sợ Triệu Khải sẽ đối phó với hắn giống như đối phó với vị đồng học lúc trước, chuẩn bị đi tìm hắn thỏa hiệp.

Lâm Phong lấy một tờ giấy ăn, nhẹ nhàng lau nước mắt cho Đường Giai Di “Tiểu Di, anh nói đùa với cưng mà. Không cho đi tìm Triệu Khải. Hoa Hồng Lửa của chúng ta đâu thể cầm trên một bãi...to dùng được. em yên tâm, xem bọn họ dám làm gì anh. Anh đã nghĩ ra cách đối phó rồi.”

“Thật không? Cách gì?” Đường Giai Di liền lập tức mỉm cười, cuống cuồng ôm lấy cánh tay Lâm Phong hỏi.

“Ha ha, bí mật.”

Nhìn khuôn mặt Đường Giai Di vẫn lo lắng như cũ, trong lòng Lâm Phong âm thầm tính toán, có phải chính mình nên xuống tay trước không?

14. Chương 14

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 14:

Trêu tức đại tiểu thư

Lâm Phong chạy đến công ty thì đã là hơn mười giờ. Hôm nay là ngày đầu tiên hắn đi làm, thế mà lại đi muộn hơn so với thời gian quy định hơn một tiếng đồng hồ.

Nhảy tót vào thang máy lên tầng mười chín, vừa bước chân vào công ty trách nhiệm hữu hạn giải trí và ẩm thực Khải Toàn, một thân ảnh diễm lệ vội vã chạy tới. Lâm Phong nhận ra mỹ nữ này là người đã tuyển dụng hắn tại thị trường lao động – Chu Hàm.

“Lâm Phong, sao bây giờ mới đến? Muộn một tiếng rồi. tôi còn tưởng cậu không đến đây. Mau đi theo tôi. Huấn luyện đã bắt đầu rồi.” Chu Hàm vừa nói vừa mang Lâm Phong xuyên qua hành lang.

“Xin lỗi Chu tử, hôm nay đường tắc quá, lần sau sẽ không đến muộn nữa. Huấn luyện? Còn phải huấn luyện nữa á?” Lâm Phong cười chữa ngượng với Chu Hàm. Không ngờ mỹ nữ lần trước tuyển dụng vẫn còn nhớ mình. Xem ra pha chém gió lần trước quá đỉnh cao, nhiều ngày rồi mà vẫn có hiệu quả.

“Ừ, không thể có lần sau nữa đâu đấy. Ngày đầu tiên đi làm đã đi muộn, giám đốc có ấn tượng với người thật sự không tốt. Sau này muốn làm gì cũng sẽ rất khó khăn. Tất nhiên là phải huấn luyện rồi. Bằng không những lễ nghi cơ bản cậu làm sao biết? Cậu cho là bán hàng là dễ chắc?”

Hai người vừa đi vừa nói, chẳng mấy chốc đến một hội trường. Chu Hàm chỉ chỉ bên trong nói với Lâm Phong: “cậu tự vào đi. Cứ nói cậu mới tới. Đợi cậu lâu lắm rồi, tôi còn có nhiều việc cần xử lý.” Chu Hàm vội vã rời đi, còn không quên quay lại vẫy vẫy tay với Lâm Phong.

Lâm Phong đứng ngoài cửa nghe ngóng một hồi, chỉ có thể nghe thấy có người nói chuyện bên trong, còn cụ thể như thế nào thì lại không rõ lắm.

Nhẹ nhàng đẩy cửa ra, cả một phòng hội nghị ngồi đầy người. Thấy có người tiến vào, mọi người đều quay lại nhìn hắn. Trên đài là một cô gái mặc bộ đồ công sở trắng toát, trên tay cầm bút dạ, xem ra nàng là giáo viên bồi huấn rồi. Lâm Phong cười cười với nàng ra điều xin lỗi rồi như muốn bước đến một chỗ trống trong góc.

“Đứng lại.” Cô gái trên bục quát.

“Ách...” Lâm Phong đã đi đến bên cạnh chỗ trống. Bị giáo viên quát như vậy cũng tiến thoái lưỡng nan, đứng không được ngồi cũng không xong.

“Anh là ai?”

“Tôi là Lâm Phong.”

“Tôi hỏi anh đang định làm gì?”

“Tôi tham gia huấn luyện.”

“Anh là nhân viên mới?”

“Cô cũng thật thông minh. Thế mà cũng đoán trúng nữa.” Lâm Phong hài hước nói. Cả phòng hội nghị đều bị câu nói này của hắn làm bật cười khanh khách.

Giáo viên bồi huấn mặt đỏ tía tai, hai mắt trừng trừng nhìn Lâm Phong như muốn phun ra lửa. “Anh thấy anh rất hài hước?”

“Tiếng cười của mọi người ở đây đã gián tiếp trả lời cho câu hỏi đấy của cô.” Lâm Phong cũng chấp tay nói.

Giáo viên huấn luyện nhăn nhin hít sâu vài hơi, cương chế hỏa khí như muốn lan đến đỉnh đầu nói: “anh đến muộn mất một tiếng ba phút, cho tôi lý do.”

“Kẹt xe.”

“Bình thường quá, lý do khác đi.”

“Đau bụng.”

“Tôi nhìn anh hồng quang đầy mặt, không giống như đau bụng. Lý do này rõ ràng là giả, tôi không chấp nhận. Tôi nói cho anh, tôi có thể chịu được nhân viên đến muộn nhưng không thể chịu được nhân viên lừa gạt tôi. Cho anh một cơ hội cuối cùng.”

Lâm Phong ngoắc ngoắc tay vẫy vị mỹ nữ bồi huấn sư phụ ra về bí mật chỉ nói ình nàng, nhỏ giọng bên tai nàng nói: “tôi đến ngày...”

Vị mỹ nữ giáo viên huấn luyện không còn gì để nói, đôi mi thanh tú kịch liệt cố gắng chớp vài cái, cố hít một hơi thật sâu rồi mỉm cười nói: “Get out!”

“Là sao? Thông cảm tí đi. Tiếng Anh tôi không được tốt lắm, nếu không việc gì phải đi làm sales.” Lâm Phong mở miệng hỏi.

“Đi ra ngoài, anh bị đuổi việc.” giáo viên huấn luyện không nhận được mà gào lên, thanh âm lập tức như sự tử rống âm âm bên tai. Cùng với cái thẳng ngu này nói chuyện thật không tức cũng không được.

“À, ra là như thế. Nói tiếng ta có phải tốt hơn không. Cô không nên nói tiếng Anh tiếng ủng gì cho phiền phức...mà cô dựa vào cái gì khai trừ tôi? Cô chỉ là giáo viên huấn luyện, cũng chỉ như tôi, làm công cho người ta.”

“Nếu chủ tịch công ty này là cha tôi thì sao? Tôi có quyền không?”

Lâm Phong sững sốt một chút rồi ha hả cười “Ừ, không tồi. Tôi quyết định sẽ làm việc cho công ty này. Tổ chức nghề nghiệp cùng thái độ công tác của các vị làm tôi rất khâm phục. Tiểu thư, tôi chính thức giới thiệu chính mình một chút. Tôi là Lâm Phong, Lâm trong rừng cây, Phong trong lá phong, là nhân viên mới của quý công ty. Kỳ thật tôi hôm nay hơn chín giờ đã ở dưới lầu của quý công ty. Tôi lên muộn chỉ vì muốn khảo nghiệm một chút năng lực chịu đựng của mọi người. Cô cũng biết, nghề nghiệp của chúng ta là phục vụ người khác, dạng người như thế nào cũng có thể là khách của chúng ta. Cho nên, từng người đều phải biết cách tùy cơ ứng biến. Vừa rồi chỉ là một chút khảo nghiệm mà thôi.”

“Nhưng mà tôi quyết định không cho anh làm việc ở công ty này.”

“Tiểu thư, cô làm tôi vô cùng thất vọng. Hành động tỉnh táo ứng đối cùng sự khoát đạt của cô xứng đáng chín mươi chín điểm. Bây giờ lại hẹp hòi trả thù, hình tượng cô trong lòng tôi giảm sút trầm trọng, bây giờ chỉ còn năm mươi chín điểm thôi.”

“Cho dù xuống đến một điểm tôi cũng không quan tâm.”

“Nhưng mà tôi quan tâm, tôi không thể trở mắt nhìn một mỹ nữ biến thành một người đàn bà so đo, đong đong đếm đếm so lọ nước mắm đếm củ dưa hành. Được rồi, tôi nói thật cho cô tại sao tôi đến muộn nhé. Tôi là người độc thân, cha sớm mất, chỉ còn mẹ già và tôi sống nương tựa lẫn nhau. Trong nhà cũng không có tiền đi học, không thể làm gì khác hơn là ban ngày đi làm ban đêm dành chút ít thời gian đọc sách. Ngày hôm qua tôi cứ nghĩ đến sẽ được làm cho quý công ty, tâm tình liền kích động không chịu nổi, liền mượn mấy quyển sách về lễ nghi phục vụ xem cho biết về kiến thức mấy phương diện này một chút. Lúc ấy tôi cũng không nghĩ rằng trước khi chính thức vào làm còn được chuyên nghiệp bồi huấn, xem say mê đến gần sáng mới ngủ cho nên hôm nay dậy muộn. Đến nơi mới chứng kiến cô đang huấn luyện nhân viên mới mới biết việc làm ngày hôm qua của tôi là vô dụng, đành phải biện vài lý do...Nếu có gì thương tổn xảy ra với cô, tôi thành thật xin lỗi. Tôi thật sự rất cần công việc này, hy vọng cô có thể cho tôi một cơ hội.” về mặt Lâm Phong bị thương cùng cực, nói chuyện với mỹ nữ huấn luyện sư thật cú cung như trẻ con mắc lỗi.

“tối qua anh thật sự xem lễ nghi phục vụ?”

“Cô không tin có thể kiểm tra.”

“Được, lễ nghi phục vụ tại khách sạn năm sao có mấy loại? Dùng như thế nào?”

“15 độ, 45 độ, 90 độ. 15 độ dùng khi cách cổ khách ngoài hai mét. 45 độ dùng khi cách cổ khách khoảng một mét rưỡi đến hai mét. 90 độ dùng khi cách cổ khách khoảng một mét đổ lại.”

Bồi huấn sư hơi gật gật đầu. “tư thế tiêu chuẩn mang đồ ăn cho khách như thế nào?”

Lâm Phong làm một tư thế tiêu chuẩn đến không thể tiêu chuẩn hơn.

“Ừ, cũng không tồi. Tôi sẽ cho anh một cơ hội. sau này đi làm cần phải chú ý một chút, không được phép tự tiện như vậy nữa.” bồi huấn sư phụ vỗ vỗ bả vai Lâm Phong.

“được rồi, sau này tôi sẽ động thủ không động khẩu.”

“Thôi, động thủ thì không cần, không cần nói những thứ linh tinh là được.”

“Nói với cô chuyện này, không cho cô tức giận.”

“Không sao, có gì cứ nói thẳng đi. Tôi không nhỏ nhen như vậy.”

“Cô thật sự không giận chứ?”

“Nói đi, đàn ông đàn ang gì mà cứ như đàn bà thế. Muốn nói gì cứ nói toẹt ra xem nào.”

“Khóa quần cô phía sau mở kìa.”

15. Chương 15

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 15:

Người bán hàng phong cách

“Phong ca, Trần tiểu thư ở phòng số ba gọi anh.”

“Gọi rượu gì?”

“Phượng Hoàng cùng Hoa Hồng.”

“Thấp hơn năm nghìn tệ không đi.”

“Phong ca, cô Lý dẫn mấy người bạn đến, gọi hơn một vạn tiền rượu, muốn mời anh qua tiếp.”

“Không đi, trên người nàng có mùi hôi như chồn mà cứ thích bám lấy người ta.”

“Phong ca, Triệu thái thái phòng số một ra giá một vạn một giờ, mời anh đến nói chuyện phiếm.”

“Nhỏ vào, mày coi anh mày đây là giai bao chắc. Nói cho con mẹ đấy, anh đây chỉ bán rượu chứ không bán thân...chờ chút. Hối xem là một vạn tiền mặt hay là chỉ phiếu.”

.....

Trải qua quá trình ngăn ngừa bồi dưỡng, Lâm Phong được phân đến một quán bar thuộc quyền sở hữu của công ty Khải Toàn tên là “Hãy hét lên” làm nhân viên phân phối rượu. Vừa tới vài ngày, hắn lợi dụng vẻ ngoài anh tuấn cùng cái miệng hài hước trơn tuột nên lôi kéo được khá nhiều khách. Đặc biệt là mấy thiếu phụ sồn sồn, cứ thấy hắn là như ruồi thấy mật, chẳng để ý gì thân phận mà tiến đến không ngớt, đuổi cũng không đi.

Các nàng vốn luôn tịch mịch, lúc đầu lựa chọn kim tiền mà bỏ quên tình yêu. Bây giờ lại dùng kim tiền để tìm lại chút vui sướng khi yêu coi như là cân bằng vậy.

Lâm Phong đẩy cửa phòng số một, một cục thịt to tròn lập tức chui tọt vào lòng hắn. “A Phong, anh tới rồi. em nhớ anh muốn chết.”

Lâm Phong cố nén trụ ác tâm, kéo bàn tay béo mồm mồm của Triệu thái thái, ngắm nghía chán chê từ cao xuống dưới rồi thể hiện vẻ mặt âm u đáng kinh tởm nói: “Tiểu Thiển, ta thật muốn giết.”

“A Phong, sao thế? Em chọc anh tức giận à? Xin lỗi, em sai rồi, để em gọi Quân Vương tửu xin lỗi anh nhé. Tính là anh bán được không?” người đàn bà nhanh nhẩu nói.

“Tiểu Thiển, em coi tôi là ai? Tôi đến gặp em là vì nhớ em, không phải đến bán rượu. À, nói mới nhớ, gần đây mới nhập mấy chai champagne Pháp cất trong hầm ba mươi sáu năm, tôi mời em uống một ly được không?”

“Không, anh Phong, để em mời đi. Waiter, 1 chai champagne loại ba sáu năm. Anh Phong sao hôm nay không vui? Nói cho em, ai trêu chọc anh?”

“Tiểu Thiên, tôi tức không phải vấn đề của tôi, mà bởi vì em. Em xem...” Lâm Phong giờ bàn tay mồm mồm thịch lên giả đồ tức giận nói: “mới không gặp có mấy ngày, em tại sao lại gầy như vậy? Sao không biết tự chiều cổ chính mình? Thật sự là tính tình trẻ con khiến người ta lo lắng.”

“Oa oa oa... anh Phong thật tốt với em...từ nhỏ đến giờ chưa từng có ai quan tâm em như thế, bọn họ chỉ biết chê em béo mà không thích em. Ngay cả chồng em cũng kết hôn với em chỉ vì nhà em có tiền...oa oa oa...” con mụ béo ôm Lâm Phong khóc rống lên.

“Tiểu Thiên, sao em khờ quá vậy? em thế này sao có thể gọi là béo được? Đây là...đầy đặn. Em nhìn xem đám đàn bà ngoài kia, có ai có bộ ngực lớn như em không? Thằng chồng em lấy được em là phúc khí của nó tu luyện mấy chục đời, còn oán trách cái gì nữa.” Lâm Phong vỗ vỗ nhẹ lưng người đàn bà an ủi.

“Oa oa oa...anh Phong, chỉ có mỗi anh cho là như vậy, bọn họ thì không xem như thế...”

“Sao lại thế được? Tiểu Thiên, em biết Dương Quý Phi không? Là mỹ nhân đóng film Nguyệt đầy...”

“Biết, không phải nàng đóng Hoa Trinh Nữ sao?”

“Ồ thì... nàng đóng Nguyệt trước rồi đóng Hoa Trinh Nữ. Dù sao thì cũng là nàng cả. nàng có béo không? Có khi so với tiểu Thiên của anh còn béo hơn. Nhưng nàng vẫn là phi tử được vua sủng ái nhất. Còn có một câu thơ miêu tả vẻ đẹp của nàng nữa. Cái gì mà ‘phương Bắc có giai nhân, sống ở nơi thâm cốc, cười một cái khuyh thành, cười cái nữa khuyh quốc...’ lúc đấy người ta lấy béo làm tiêu chuẩn. Tiểu Thiên của ta mà sinh ở Đường triều khẳng định mê đảo ngàn vạn nam nhân.”

“Ừ đi Đường triều đâu. Đến đấy không được gặp anh Phong.”

“Ừ, nếu cứng mà đến bên kia, anh chắc phải thương tâm cả đời.”

“Anh Phong, đột nhiên em có ý này.” Lý thái thái nhào vào lòng Lâm Phong nũng nịu.

“Ý gì?”

“Người ta...người ta muốn sinh baby cho anh.”

“Ặc...Tiểu Thiên, nếu em nói câu đấy sớm vài năm, dù cho ngăn sông cách núi anh cũng phải theo đuổi em bằng được. Nhưng mà bây giờ...haizzz, chúng ta chỉ có thể trách hữu duyên vô phận thôi. Em còn có chồng em, muốn sinh baby thì cũng chỉ có thể cùng chồng em sinh thôi.” Thằng đi đực Lâm Phong bày ra một bộ mặt bi thương, cầm chiếc ly nhấp một ngụm champagne trân phẩm.

“Anh Phong, thằng chồng em không được. Còn chưa đi chợ đã hết tiền. em muốn sinh baby cho anh rồi chúng ta kết hôn...”

“Ừ, vấn đề nghiêm trọng này chúng ta cần lo lắng chu đáo...Tiểu Thiên, em ngồi đây một lúc, anh phải ra ngoài.”

“Có phải con mụ họ Lý lại tìm anh không? Con hồ ly này, dám đi tìm đàn ông của lão nương, lần sau gặp không tát cho ả mấy cái không được. anh Phong, anh đi có quay lại không?”

“Anh mót tè, nhanh trở lại thôi. Bảo bối, đừng giận, giận là mau già đấy. Lại đây hôn một cái.” Lâm Phong vừa ra khỏi cửa liền như được giải thoát, thở hắt hà hắt hiễn. Đàn bà trong quán rượu là con cọp cái, lời này quả nhiên không sai.

Bên ngoài, tiếng nhạc vẫn ầm ỹ đinh tai nhức óc, DJ đang miệt mài đánh những bản China remix bắt hủ. Lâm Phong vừa ra đến đại sảnh liền có mỹ nữ ngoắc ngoắc hấn. Lâm Phong cười khổ bước qua. (Nhân nói đến China remix, ta vừa tìm được bài Tây Du Kí mix, nghe thử coi)

“Hàm tử, sao chị có thời gian rảnh rồi đến thăm em thế. Lý tiểu thư khỏe không?” Lâm Phong cười cười chào hỏi hai nàng.

Lý tiểu thư là vị bồi huấn sư phụ lần trước bị Lâm Phong đùa giỡn cho phát khóc. Nàng là con gái cưng của chủ tịch tập đoàn Khải Toàn – Lý Ánh Dương, tên là Lý Tuyên. Lâm Phong tươi cười chào hỏi nàng mà nàng chỉ hừ lạnh không trả lời, hiễn nhiên vẫn còn để bụng chuyện lần trước.

“Ha ha, hai chúng ta tan sở, không có việc gì làm nên tới đây ngồi. Lâm Phong, thấy công việc ở đây thế nào?” Chu Hàm mỉm cười hỏi.

“Đa tạ Hàm tỉ quan tâm, tôi ở chỗ này cũng không tồi. Tôi nhất định sẽ cố gắng hoàn thành tốt công việc, báo đáp sự quan tâm cùng chiều cố của Lý tiểu thư cùng Hàm tỉ. Hai vị muốn dùng gì? Hôm nay tôi mời.” Lâm Phong mồm năm miệng mười liên thoả liên tiếp, cũng không phải là nói dối hoàn toàn. Hắn quả thật cảm kích Chu Hàm. Từ khi hắn chém gió ở thị trường lao động, vẽ ra một thân thể thương cảm cùng cực, nàng vẫn đối với hắn chiều cố không ít. Lúc nàng rảnh rồi không có việc gì cũng thường xuyên đến thăm hỏi hắn. Còn về phần Lý Tuyền, chỉ thuần túy là vỗ mông nàng thôi. Con bé đó, có chỗ nào mà chiều cố hắn chứ? Không lấy dao chém hắn đã là may phúc cho hắn rồi.

“Ha ha, được. Tôi đang chờ cậu nói những lời này đây. Lâm Phong, nghe nói cậu ở chỗ này rất có tiếng hả?” Chu Hàm nhìn chằm chằm Lâm Phong, giả hoạt cười, bộ dạng trông cực kỳ đáng yêu.

“Cũng bình thường. Chị cũng biết đấy, lớn lên đẹp trai chút cũng thật phiền toái. Giống như Hàm tỉ đấy, lúc nào cũng có một đám theo đuôi.”

Chu Hàm bật cười khanh khách “cậu thật là...cái mồm cũng thật ngọt. Chẳng trách tất cả nhân viên ở đây đều phong cậu là tiêu thụ vương. Nghe nói một mình cậu tiêu thụ 30% tổng tiêu thụ của cửa hàng phải không?”

“Có mà vua vỗ mông thì có.” Lý Tuyền khinh thường quẹt quẹt miệng.

Lâm Phong đang muốn phản kích lại thì một nhân viên khác vội vã chạy tới “Phong ca, lại đây nhanh lên. Có chuyện rồi...”

16. Chương 16

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 16:

Ta thật đau lòng

Lâm Phong, Chu Hàm, Lý Tuyền cùng chạy tới phòng số một thì ngoài cửa đã vây quanh không ít người, ở bên ngoài còn nghe thấy văng vẳng tiếng cãi cọ bên trong truyền ra.

“Mày cũng không chịu soi gương cho kỹ, xem mày như thế nào. Béo đến rứt đầu rứt cổ, thiếu điều lăn thay đi, còn có mặt mũi mà ra đường dọa người. Cùng tao tranh nam nhân, đầu mày làm bằng cái gì mà không chịu nghĩ xem a Phong có thích mày không hả?”

“A Phong đương nhiên là thích tao. Anh ấy nói thích người có dáng vóc như tao đấy thì sao nào. Mày thì hay hóm lăm. Hôi rình rình, lại mỡ hôi đầm đìa, không khiến người ta ngửi mùi chết ngất đã là may. A Phong có mà không chịu nổi mày thì có.”

“Con béo kia, mày muốn chọc ngoáy phải không? Anh Phong nói đây là xạ hương trời ban, xưa nay chỉ có công chúa vương quốc Tập Tư mới có. Cái con vừa béo vừa ngu này, biết cái gì mà nói.”

Chu Hàm huých huých cánh tay Lâm Phong hỏi: “Tập Tư vương quốc ở chỗ nào? Sao từ bé đến giờ chưa nghe nói qua?”

Lâm Phong cười cười nói: “Thuận miệng nói ra, ai biết ở đâu.”

“Cái đồ...chỉ biết đi lừa người ta.”

“Chị nói oan tôi nha. Đây là tôi chỉ giúp người ta tìm lại tự tin thôi.”

“Thế cậu giúp tôi tìm lại tự tin đi.” Chu Hàm đùa giỡn.

“Chu tử, chị đã rất hoàn mỹ rồi. Với loại mỹ nhân như chị thì thật sự muốn xuống tay hạ khẩu cũng chẳng biết nên bắt đầu từ đâu.”

Chu Hàm đắc ý cười vài tiếng, đẩy đẩy Lâm Phong: “Coi như cậu giỏi ăn nói. Vào nhanh không có đồ máu xảy ra giờ.”

“Haizzz. Đúng là cái số nó vất vả mà.”

Đúng lúc hai người đàn bà sẵn tay áo định lao vào nhau làm một trận ra ngô ra khoai thì Lâm Phong đi vào. Hai người vừa nhìn thấy Lâm Phong, không hẹn mà diễn như film, đồng thời kêu tên Lâm Phong rồi mỗi người một bên nhào vào lòng hắn.

“A Phong, anh nói xem, anh thích em đúng không? Anh không che em béo đúng không?” Vương thái thái ôm cổ Lâm Phong nũng nịu hỏi.

“Tiểu Thiển, em biết mà, tôi từ trước đến giờ chưa từng gạt người. tôi nói mỗi câu mỗi chữ đều là thật. Nếu em hoài nghi lời tôi...” Lâm Phong nặng nề thở dài.

“Không, em không hoài nghi gì anh. Phong, em tin tưởng anh từng câu từng chữ.”

“A Phong, anh nói thích mùi người em phải không? Anh nói mùi này khiến anh mê, có thể đưa anh vào giấc mộng đẹp phải không? Anh thật sự không gạt em chứ?” Lý thái thái bên phải ôm chặt cánh tay Lâm Phong hỏi.

“Đúng vậy. Mùi trên người em thật giống mùi thịt cừu hồi bé anh hay ăn. Cái mùi kia...thật thơm. Đã nhiều năm rồi vẫn còn nhớ như in, chỉ có thể tìm lại trên người em thôi.” Lâm Phong vỗ vỗ bả vai Lý thái thái ôn nhu an ủi. (ai ăn thịt cừu rồi biết cái mùi nó như nào)

“Phong, thế giữa hai chúng ta, anh thích ai hơn?”

“Tiểu Thiển, câu hỏi của em khiến tôi rất thương tâm. Có phải trong lòng em nghi ngờ tình cảm của tôi dành cho em phải không?”

“Không có, em biết anh Phong hẳn phải thích em hơn ả.”

“Phong, có phải ý anh là tình cảm anh dành cho em không sâu đậm như nàng phải không?” Lý thái thái không thuận theo hỏi.

“Tiểu Tình, em thương tổn tôi. Tình cảm của tôi đối với hai em trong lòng các em hẳn cũng biết. bây giờ cả hai lại quay sang oán trách tôi. Tôi thật sự rất thất vọng...”

“Phong, em thật sự không có ý như thế. Em chỉ muốn biết tình cảm của anh dành cho ai nhiều hơn thôi.”

“Đúng rồi, Phong. Anh nói cho nó biết người anh thích nhất là em đi.”

Chu Hàm đứng ở cửa lè lưỡi làm mặt quỷ quay về phía Lâm Phong, chờ xem kịch vui vào đoạn cao trào. Lý Tuyên cũng làm một bộ dạng chờ đón đoạn kết bất ngờ. Cũng may là những người tò mò bên ngoài đều bị nhân viên phục vụ khuyên giải tán chứ nếu không Lâm Phong lúc này hẳn sẽ càng thêm xấu hổ.

“Nếu một người có hai trái tim, tôi sẽ cho hai em mỗi người một trái. Nếu có thể phân làm đôi, tôi sẽ trao ổi em một người Lâm Phong trọn vẹn. Nếu một người có hai phần tình yêu...tôi hy vọng người nhận được sẽ là hai người các em. Bản thân tôi cũng không lựa chọn được tôi thích ai trong hai em hơn bởi vì tình cảm tôi dành cho hai em đều như nhau. Có lẽ nên trách tôi quá tham, nhưng thực sự tôi bị hai em hấp dẫn. Tôi xin lỗi hai em, quả thật tôi không xứng với tình cảm sâu đậm hai em dành cho tôi.” Lâm Phong hôn lên trán hai người mỗi người một phát rồi vội vã xoay người bỏ đi.

“Phong, đừng đi, em sai rồi. em sẽ không hỏi vấn đề này nữa.”

“Phong, em nguyện ý cùng người khác chia sẻ tình yêu của anh. Anh đừng đi được không...van cầu anh, đừng đi mà...”

“Phong...quay lại đây...”

“Phong, em sẽ mua một chai champagne 136 năm được không...”

“Tiểu Cường, lấy rượu cho Vương tiểu thư. Ta đi toilet một chút, xíu nữa quay lại...” tiếng nói Lâm Phong xa xa truyền đến.

Hai nàng liếc nhau cười ha hả.

Lâm Phong tan ca thì đã là hơn 11 giờ. Chu Hàm cùng Lý Tuyền vẫn đợi cho đến khi bar đóng cửa. Lâm Phong đã thay quần áo thường ngày, đi tới trước mặt hai nàng cười hỏi “hai người còn chưa về sao? Về muộn sẽ có nhiều sắc lang rình mò đấy.”

“Ha ha, chúng ta đang đợi cậu đây.” Chu Hàm mỉm cười nói.

“Chờ tôi? Ha ha, buồn cười à nha. Không đợi sắc lang tìm các người mà các người chủ động đi tìm sắc lang.”

“Anh còn dám nghĩ bấy nữa xem tôi có thiện anh không.” Lý Tuyền hung hăng uy hiếp. Bộ dạng mỹ nữ cố ý làm bộ hung ác thật sự rất...đáng yêu.

“Cậu nên cẩn thận chút, Lý Tuyền chính là huyền đai tam đẳng teakwondo đấy. Hai ba người đàn ông cũng chưa chắc đã là đối thủ của nàng.”

“Đương nhiên rồi. Chỉ có một người mới có thể tiến lên chứ. Chẳng lẽ định 3Ps sao?”

“Anh nói cái gì?” Lý Tuyền nghe ra hàm ý vô sỉ trong lời nói của Lâm Phong, trừng mắt hỏi.

“Ha ha, tôi nói là nên về nhanh đi thôi. Quán sắp đóng cửa rồi.” Lâm Phong nhanh chóng đánh trống lảng.

“Được rồi được rồi. Tôi thật hoài nghi hai người các người là oan gia mấy kiếp. Cứ thấy mặt là nhặng xị hết cả lên. Lâm Phong, cậu cũng thật là quá thể. Lần đầu tiên gặp mặt cũng có thể trêu đại tiểu thư của chúng ta tức đến phát khóc, chẳng có tí phong độ nào cả.”

“Chu tỉ, là cô ấy bảo tôi có gì cứ nói nên tôi nói đấy chứ...”

“Anh còn dám nói.” Lý Tuyền tung một cước.

Vừa rồi Lâm Phong còn không tin Lý Tuyền là huyền đai tam đẳng Teakwondo, đến giờ thì hấn tin. Một cước này của nàng chính là hàng thật giá thật, luận về tốc độ hay lực đạo đều tiêu chuẩn. Nếu bị đá một cước này hấn cũng phải thâm tím mình mẩy.

Lâm Phong như vô tình tránh thoát khỏi vòng tấn công của nàng, mở mồm mắng: “ê, cô bé, tôi cái gì cũng chưa từng nói. Chính cô có tật giết mình còn định giết người diệt khẩu phải không?”

Lý Tuyền thấy Lâm Phong có thể tránh thoát một cước đánh lên của nàng, ngoài ý muốn hỏi: “anh cũng biết võ? Được, chúng ta tỷ thí, như vậy sẽ không tính là tôi khi dễ anh.”

17. Chương 17

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 17:

Quân tử là ngu

Lý Tuyền cùng Chu Hàm tan sở là trực tiếp lại đây, trên người vẫn mặc nguyên bộ đầm công sở. Lâm Phong nhìn Lý Tuyền cao khoảng 1m67, đi giày cao gót mà liều mạng lắc đầu.

“Tôi không có võ, không đánh với cô.”

Đánh nhau với đàn bà là đồ điên. Đánh nhau với đàn bà đẹp là thằng ngu. Mà đánh nhau với đàn bà vừa đẹp vừa là sếp trên của mình thì thằng đấy là thằng vừa điên vừa ngu.

Đánh nằng khăng định là không được, không đánh nằng mà để nằng đánh càng không được. Nếu bị ăn một quyền hai cước thì cũng thôi, coi như cả nhà cùng vui, dù sao thì nằng cũng mặc quần công sở bó sát. Chân vung lên thì cũng nhìn được chút ít đường cong đường vòng này nọ. Nhưng mà đôi giày cao gót mũi nhọn kia mới thật là vũ khí tối thượng. Bị nằng đá một cước không nằm mấy tháng mới là lạ.

“Sao? Sợ à? Nhất gan thế.” Lý Tuyền khiêu khích nói.

“Đúng vậy, vừa nhìn tiểu thư đã thấy khí độ hiên ngang của võ lâm cao thủ, trên người hiện ra khí chất vương giả, hù dọa tôi phát run. Tôi mệt rồi, xin mạn phép về trước đi ngủ. Bibì hai vị mỹ nữ.” Lâm Phong cười ngọt ngào, xoay người rời đi.

“Muốn chạy? Đâu dễ như thế.” Vừa nói Lý Tuyền vừa nhảy lên đá một cước về phía lưng Lâm Phong.

Lâm Phong nghe tiếng gió sau lưng, nghiêng người trốn vào khe hở giữa hai cái bàn, phần nộ mắng lớn: “cô bé xấu tính, chơi đánh lén.”

“Không dám đánh với tôi mà chạy hả.” Lý Tuyền lại đá một cước nữa.

“Đánh thì đánh, đánh đau không được khóc.”

“Anh mới không được khóc đó.” Lý Tuyền nhớ lại đã từng khóc trước mặt tên lưu manh này lần trước, sắc mặt càng thêm khó coi, chân đá ra càng mạnh, lại liên tiếp không ngừng.

Lâm Phong vẫn không đánh trả, chỉ lấy tay đón đỡ thế công của nằng. Thừa dịp Lý Tuyền đổi nhịp lấy lại lực, hấn lùi liên tiếp mấy bước, tạo ra khoảng cách giữa hai người. Cả cánh tay đau rần, vừa giơ lên nhìn đã thấy sưng đỏ. “Con bé ác độc này, ra chân cũng không nể nang gì hết. Nhất định phải tìm cơ hội làm cho cái mông của mi đỏ như cánh tay ta bây giờ.”

“Có gan thì đứng lại xem nào.” Lý Tuyền hô hấp dồn dập, lúc này vừa mãnh công một trận tổn không ít khí lực.

“Có giỏi thì đuổi theo đi.”

“Anh có phải đàn ông hay không? Ngay cả đàn bà cũng đánh không lại.”

“Cô có phải đàn bà hay không? Hung hăng như thế ai dám rước. Hẳn là trước giờ cô chưa từng có bạn trai bao giờ phải không? Cô cứ chờ mà làm lão xử nữ đi.”

“Đi chết đi.” Lý Tuyền bật nhanh ra một cước, bắn về phía Lâm Phong.

“Ê, hai người trêu đùa cũng nên có chừng mực, đừng có quá đà.” Chu Hàm ở bên cạnh quát. “Tiểu Tuyền, đừng chấp với Lâm Phong, hẳn là người thô tục, cái gì cũng có thể nói. Lâm Phong, làm đàn ông nhịn chút đi.”

“Chu tỉ, chị cũng thấy đấy. tôi bị người ta khi dễ, là người bị hại, chị bảo tôi phải làm thế nào? Chẳng lẽ phải nói: “đại tiểu thư, trông cô thật đẹp, thật có hình tượng...cước này quá nhẹ, phải tăng thêm lực...cước này không nên đá như vậy, phải tạo một góc sáu mươi độ mà đá mới đúng chứ.” Lâm Phong vừa chém gió, vừa lẩn tránh mấy cú đá của Lý Tuyền, thân hình như con thỏ, hết nhảy đồng lại nhảy tây tránh né Lý Tuyền công kích. Vừa lắc mình một cái, một cái chai liền bay xẹt qua vai hắn.

Ám khí lớn như vậy đối với hắn mà nói thì thật sự là chẳng có tính công kích.

“Anh là hồn đản.” Lý Tuyền với cái chai không bàn bên cạnh, không dùng làm ám khí nữa mà biến nó thành vũ khí, khí thế bùng bùng lao đến Lâm Phong.

Lý Vân Long tiên sinh, nhân vật chính trong ‘Lượng Kiếm’ từng nói: “Đối mặt với cường địch, nếu biết rõ hẳn phải chết cũng phải cảm cho lượng kiếm.” Nhưng hẳn cũng không nói đối mặt với đàn bà cường hãn thì phải làm thế nào mới được đây.

Làm sao giờ? Lâm Phong vọt nhanh ra cửa.

Lúc này nhân viên trong quán hầu như đã về hết, chỉ còn lại hai nhân viên trực ban. Một người là đại ca của quán, một người là sư phụ lần trước đã từng bồi huấn mình. Cả hai đều không dây vào được, thật sự là không biết nên giúp ai. Thôi thì coi như không biết, trốn vào nhà vệ sinh chịu mùi còn hơn.

“Choang” phía sau có tiếng chai rơi xuống đất, không cần quay đầu lại cũng có thể biết Lý Tuyền đuổi theo không kịp, liền lấy chai ném hẳn.

Lâm Phong ảo não không kể, nhưng cũng không muốn cùng nàng dây dưa tiếp, chỉ cần tới cửa là coi như thoát con mụ điên này.

Hai mét... một mét... nửa mét... tay đã chạm vào cánh cửa.

Lâm Phong đang khấp khởi mừng thầm, muốn nhanh mở cửa té ra ngoài thì lại nghe một tiếng “bốp” như sấm động bên tai. Một chiếc giày cao gót phi mạnh như muốn găm vào cửa. Tiếp đó lại một chiếc khác.

Thừa lúc Lâm Phong còn chưa định thần lại, Lý Tuyền đã rảnh cái nợ cao gót mà đuổi đến, động tác như hổ vồ mồi mà chớp lấy Lâm Phong rồi vẫn còn đà đẩy hẳn ngã xuống đất. Thân thể hai người đồng thời lăn tròn cùng một chỗ.

Lâm Phong càng cố gắng giãy dụa, Lý Tuyền dùng cả thân thể nàng mà cố ép hẳn xuống thật chặt. Chân trái đặt vào giữa hai chân Lâm Phong, rồi dùng khế chặt lại, ôm chặt lấy chân hẳn. Lâm Phong đến lúc này đã coi như nhận mệnh, có muốn trốn cũng không thoát.

Phản ứng đầu tiên của Lâm Phong là sửng sốt, sau đó cười ha hả: “đại tiểu thư, có phải cô muốn lợi dụng tôi không? Cần gì phải tốn nhiều khí lực như thế? Lại còn phải lấy cớ luận bài cái của nợ gì...thật là...lần sau nếu cô muốn thì chỉ cần nói một tiếng là được, tự tôi sẽ nằm trên đất chờ cô. Đương nhiên nếu là trên giường thì càng tốt.”

Lý Tuyền cũng thấy cái tư thế này quá mức mập mờ, nhưng mà cơn tức đối với Lâm Phong khiến nàng mất đi lý trí, tâm trí đâu mà quan tâm nhiều thứ như thế. Tất cả suy nghĩ của nàng bây giờ là đánh thẳng khôn nạn trước mặt này cho hả dạ đã.

“Hừ.” Lý Tuyền hừ lạnh, xuất kỳ bất ý buông tay phải đâm vào mặt Lâm Phong...làm gì thì làm, trước tiên cứ đánh ặt tên này giống con gấu mèo đã rồi tính sau...

Nàng buông tay ra đồng nghĩa tay của Lâm Phong cũng được giải thoát. Nhưng mà tay hẳn xuất sau lại tới trước. Năm tay xinh xắn của Lý Tuyền lọt thỏm vào bàn tay hẳn, bị hẳn bắt được.

Lý Tuyền cũng không cam lòng, tay trái lại tiếp tục nắm thành quyền vung xuống.

Vẫn là kịch bản cũ, tay trái của nàng lại rơi vào lòng bàn tay Lâm Phong.

“Bà cô trẻ, có hai cái tay thôi, xem cô còn dùng được cái gì nữa.” Lâm Phong vừa niết niết bàn tay mềm mướt của nàng, vừa cười trêu.

“Hừ, còn có...răng...” Lý Tuyền cười lạnh, bất thành lỉnh cấn vào mũi Lâm Phong.”

“A, đau...đau quá...đại tỷ...a di...bà cô...bà bà...em sai rồi, chị tha cho em...chảy máu rồi. Đau quá. Nam nữ thụ thụ bất hôn...cô hôn tôi là phải phụ trách đấy nhé.” Lâm Phong ngoài miệng thì là oai oải xin tha, thân thể cũng không dám nhúc nhích. Lý Tuyền đang như con cún cắn mũi hẳn, hẳn càng động càng đau.

Nghe thấy tiếng kêu, hai người trực ban liền từ trong nhà vệ sinh chạy ra. Nhìn thấy tình cảnh trước mắt không khỏi há hốc mồm, mắt lồi ra như muốn rớt cả tròng mắt xuống đất.

“Tiểu Tuyền, buông tay. Còn có người khác nhìn kia kìa. Mất hết cả hình tượng rồi...a, chảy máu rồi. Mau buông ra.” Chu Hàm nhanh chóng muốn tách hai người ra, nhưng không ngờ là hai người ôm thật chặt, cần bản là với sức lực của nàng thì quả thật lực bất tòng tâm.

Mùi máu tanh trong miệng kích thích mới khiến nàng tỉnh táo lại, bỏ tay Lâm Phong ra, quệt một đường trên môi...cả bàn tay là máu...

“Tôi...” Lý Tuyền cũng thấy mình hơi quá phận, định mở mồm ra xin lỗi nhưng cứ như có cái gì chặn lại, lên đến họng lại không thoát ra được, liền hấp tấp đứng lên. “xoạt” một tiếng, cái quần công sở mỏng manh của nàng rách làm đôi.

Thì ra chân nàng vẫn quần chặt lấy chân Lâm Phong, đứng lên lại quá mau, cái quần mệnh khổ vốn đã mỏng lại bị chân Lâm Phong quần chặt, liền rách ngay đứng...

Lâm Phong nằm dưới đất tham lam ngắm nhìn cảnh tượng chiếc quần con bên trong, ngoài miệng ra vẻ từ bi thiện lương xin lỗi “Xin lỗi, tôi thật không cố ý...cái quần này của cô chất lượng cũng quá kém đi, sao lại dễ rách thế được? Có phải cô mua hàng chợ ngoài đường không? Đề nghị cô lần sau đổi lại quần trong màu trắng. Màu đỏ không hợp với cái quần bên ngoài...”

18. Chương 18

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 18:

Xảo ngộ Tô Uyển

Cuối tháng, Lâm Phong giàu to.

Hôm qua là ngày lĩnh lương, tiền tip tiền hoa hồng các loại tiền...hắn cũng thu được vào mấy ngàn tệ. Nếu so với lúc trước bán thịt dê ngoài đường thì thật sự khá hơn nhiều. Hôm nay là ngày nghỉ, là một trong số ít ngày Lâm Phong có thời gian nghỉ ngơi, thầm nghĩ đi dạo phố mua hai chiếc điện thoại di động. Một cái ỉnh, một cái khác tất nhiên là cho Đường Giai Di.

Đây có thể xem là lần đầu tiên Lâm Phong chính thức tặng đồ cho Đường Giai Di. Tất nhiên là trước kia có tặng mấy thứ, nhưng tất cả đều là quần áo giày dép secondhand, không thì cũng là hàng chợ. Còn cả cái lần mời ăn trước nữa, mời ba đứa con gái nhà người ta đi ăn mà đến lúc tính tiền lại ấp anh ấp úng để cho Đường Giai Di đi thanh toán khiến cho lão bán hàng nhìn hắn với con mắt rất là đề phòng. Trong cái hoàn cảnh đấy thì dù ặt Lâm Phong có dày như tường thành cũng không thể không nóng lên.

Vốn là muốn gọi Đường Giai Di đi cùng, tiếc là nàng hôm nay còn phải học bù. Thật đáng thương cho giới trẻ ngày nay, phải chịu đựng chế độ khoa cử tồi tàn. Tất nhiên, nếu đem so với mình thì còn hạnh phúc hơn nhiều. Mình ngày cả cơ hội được thưởng thức sự tồi tàn đấy cũng không có.

Hữu Nghị Plaza vốn là chỗ mua sắm có danh tiếng nhất. có khu shopping, khu giải trí, khu ẩm thực, kể cả thể dục nhịp điệu lẫn thể hình cũng có. Cho nên lượng khách ở đây nhiều vô cùng, hơn nữa lại là ngày nghỉ nên càng có nhiều người đi dạo. Nhìn sơ đồ trong thang máy, Lâm Phong rất nhanh tìm được khu mua bán đồ điện tử.

Từ Tam Tinh (chắc là hãng điện thoại nào đấy của TQ) chuyển sang Nokia rồi lại sang Motorola. Cuối cùng hắn đem đôi mắt chó của hắn dừng ở cửa một cửa hàng. Công bằng mà nói thì thật ra là dừng ở một mỹ nữ đứng sau quầy trong cửa hàng.

“Tô tỷ, đi làm thật sớm à nha.” Lâm Phong tựa người vào quầy xem xem mấy chiếc điện thoại bên trong.

“Lâm Phong, đi đâu sớm thế?” mỹ nữ cười chào Lâm Phong.

“Ha ha, còn tưởng rằng đến sớm sẽ ít người, không ngờ cũng có nhiều người như vậy.” Lâm Phong cười khỏ lắc đầu. Hắn không thích hoàn cảnh quá đông đúc.

“Hi hi, hôm nay là ngày nghỉ cho nên nhiều người. Cậu mua điện thoại?”

“Vâng, đang có ý định này. Không ngờ chị bán điện thoại ở chỗ này.” Lâm Phong ngẩng đầu, đập vào mắt hắn là bộ ngực đầy đặn của Tô Uyển, liền lập tức đảo mắt sang bên, giả vờ như xem một chiếc điện thoại khác. Thân thể thành thực của thiếu phụ đối với loại nam sinh thuần khiết như Lâm Phong quả thực có lực hấp dẫn chí mạng. (Mk, chí mạng chứ không phải trí mạng như bao ông văn viết sai chính tả đâu nhá. Ai chơi kiếm thế hắn là biết.) Haizzzz, nếu mà được một lỗ bên phía phòng tắm nhà Tô Uyển thì tốt phải biết. Lâm Phong cũng từng sang bên đấy điều tra qua, chỉ tiếc phòng tắm nhà nàng lại ở phía bên kia.

“Tôi mới đổi việc, còn chưa làm được mấy ngày. Đã xác định mua cái nào chưa? Cần tôi giới thiệu không?” Tô Uyển vừa nói vừa đưa cho Lâm Phong mấy tờ quảng cáo.

“Ừ, còn đang chọn. Tô tỷ, mua điện thoại chỗ chị được giảm giá không?” lần này Lâm Phong đem ánh mắt dừng trên khuôn mặt xinh xắn được hóa trang nhẹ nhàng của Tô Uyển, không có việc gì thì không thể nhìn chằm chằm vào ngực người ta, nếu không người ta còn không chửi cho là sắc lang hơi phí.

Tô Uyển sắc mặt ửng đỏ, vội vàng giải thích: “Lâm Phong, tôi không muốn cậu mua ở chỗ tôi. Ý tôi là, nếu cậu thích chiếc nào, tôi có thể giới thiệu cho cậu. Nếu cậu chưa chọn được thì có thể đi dạo mấy cửa hàng. Tôi thấy loại Nokia này rất dễ dùng, cậu xem...”

Lâm Phong hí hí mắt nhìn mặt Tô Uyển ửng đỏ, không khỏi ngạc nhiên. Đã là mẹ trẻ con rồi, hắn phải không thiếu trải qua chuyện nam nữ, sao lại dễ thẹn thùng thế nhỉ?

Lâm Phong cười lắc đầu “Tô tỷ, tôi biết chị cũng không có ý bán được nhiều hàng ăn phần trăm. Tôi chọn cái nào cũng được, chỉ cần nghe gọi được là được cho nên mua ở đâu cũng thế cả thôi. Nếu tôi mua ở chỗ này được giảm giá thì cũng chẳng việc gì phải đi hàng khác làm gì cho khổ. Đẹp xấu với tôi không quan trọng, nhưng mà Tô tỷ chọn hộ tôi một chiếc đẹp đẹp cho tiểu Di.”

“Ừ, cậu muốn chọn loại giá thành như thế nào?”

“Cái của tôi khoảng độ một nghìn tệ, chọn cho tiểu Di cái khoảng một nghìn rưỡi đi.” Lâm Phong thầm tính toán số tiền trong túi, liền đưa ra một con số.

“Tôi cảm thấy cậu thích hợp dùng loại N61 mới ra này này. Giá bán 1250 tệ, thiết kế thời trang, công năng đầy đủ. Theo tôi biết thì những chiếc có công năng tương tự có giá bán cao hơn nhiều. Tiểu Di có lẽ hợp với loại H31, giá bán là 1569, thiết kế khéo léo tinh xảo, có thể chụp ảnh quay phim, nghe MP3...tôi cũng thích loại này...” Tô Uyển quay đầu nhìn mấy người bán hàng khác, phát hiện bọn họ cũng không chú ý đến mình mới nói nhỏ vào tai Lâm Phong: “N61 giá thấp nhất là 850, H31 giá 1250, nhưng giá này chỉ có trường quầy phê chuẩn mới có thể bán. lát nữa cậu cứ mặc cả, nếu trường quầy không đáp ứng cậu cứ làm bộ phải đi. Cậu mua một lúc hai chiếc, thế nào hắn cũng đáp ứng.”

Tô Uyển thì thầm vài tai Lâm Phong đồng thời cũng phả khí nóng vào tai hắn, bộ ngực bão mãn dán trên cánh tay hắn, mùi hương đàn bà thành thực đặc trưng ập đến. Lâm Phong vừa hưởng thụ loại đãi ngộ đặc biệt vừa trêu ghẹo: “ha ha, đây có phải là hành vi gián điệp không? Bán đứng cơ mật của công ty là bị xử phạt đấy.”

“Không có, tôi chỉ nói giá cho cậu thôi. Hơn nữa trường quầy của bọn tôi toàn lấy giá đầy bán cho bạn bè hắn. Tối hôm trước cậu giúp tôi đưa tiểu Tuyết đến bệnh viện, tôi cũng không có gì báo đáp cậu, trong thâm tâm tôi vẫn không thấy thoải mái. Có thể giúp cậu một chút thì trong lòng tôi cũng thoải mái hơn một ít.”

“Tô tỷ, khách khí làm gì. Đều là hàng xóm cả, đừng nên tính toán như vậy. Sau này có chuyện gì chị cứ nói một tiếng, được phục vụ ỹ nữ là sở nguyện của tôi.”

Tô Uyển quyền rũ trừng mắt lườm Lâm Phong, cười nói: “cậu chờ ở đây, tôi đi tìm trường quầy bảo có vị khách muốn mua hai chiếc, trả giá rất thấp, xem ý của hắn như nào.”

Trưởng quầy là một nam nhân gầy gò trạc trên dưới ba mươi, hai con mắt hõm sâu, vẻ mặt cười cười đi tới “tiên sinh, xin hỏi giúp gì được cho ngài?”

“Tôi muốn mua hai chiếc điện thoại, nhưng vị tiểu thư này không chịu bán giá tôi đưa ra.” Lâm Phong chỉ vào Tô Uyển, vẻ mặt tức giận nói.

Tô Uyển tất nhiên là đã nói cho cấp trên của nàng hai chiếc mà Lâm Phong muốn mua, ra vẻ làm khó nói “tiên sinh, không phải chúng tôi không chịu bán giá của ngài đưa ra mà giá ngài đưa ra thật sự quá thấp, nếu bán thì chúng tôi sẽ lỗ vốn. Nếu không thì như vậy đi, ngài mua hai chiếc, chúng tôi sẽ giảm giá ba trăm tệ...”

Lâm Phong dứt khoát lắc đầu: “tôi nếu đã nói ra cái giá này chứng minh là tôi đã có thăm dò giá cả của các người. các người suy nghĩ đi, nếu có thể bán được với giá đó thì một lúc tôi lấy hai chiếc. Còn nếu không được thì tôi đành phải tìm mua ở chỗ khác vậy. Hình như ở bên Quốc Mỹ cũng có showroom của Nokia thì phải.”

“Tiên sinh, chúng tôi thật không thể...”

“Đành thế vậy. Bye bye.” Lâm Phong quay đầu định đi.

“Ài, tiên sinh, chờ chút, chúng ta bàn lại.”

“Cái giá kia, ông đồng ý tôi lập tức lấy hàng.” Lâm Phong vỗ vỗ túi tiền “nếu không đồng ý thì thôi vậy, tôi đi chỗ khác không các người lại kêu ảnh hưởng việc kinh doanh của các người.”

“Được rồi... Tô Uyển, viết phiếu xuất hàng cho vị tiên sinh này.” Trưởng quầy lắc đầu đi vào trong phòng nghỉ ngơi của nhân viên, đột nhiên xoay người phân phó Tô Uyển: “mỗi chiếc khai nhiều hơn hai trăm tệ.”

Lâm Phong cùng Tô Uyển nhìn nhau cười.

Đúng lúc này, một nam nhân cười cười đi về phía Tô Uyển, thân thiết hô “vợ...”

“Cút.” Sắc mặt Tô Uyển tái nhợt, mím môi trợn mắt rít lên một chữ.

19. Chương 19

Lân gia hữu nữ sơ trưởng thành

(Nhà bên có cô bé hàng xóm mới lớn)

Tác giả: Liễu Hạ Huy

Dịch giả: A Lìn (kiemgioi)

Chương 19:

Đánh đàn bà không phải nam nhân tốt

“Ai nha, sao lại hung dữ thế chứ? Dù sao cũng là người một nhà mà.” Người nói chuyện khoảng trên dưới ba mươi, bộ dạng to lớn, cơ thể trắng kiện, cũng có thể coi là anh tuấn. Chỉ có điều ánh mắt hằn khi vào trong cửa hàng không ngừng đảo mắt nhìn quanh, nếu không phải nhìn ngực đàn bà thì nhìn mấy cô bé ăn mặc hở hang mà phần khích. Dích thị là một thằng dâm tặc. Đây là ấn tượng đầu tiên của Lâm Phong đối với hắn.

“Sử Bất Bình, ai là người một nhà với anh? Chúng ta sớm ly hôn rồi.” Tô Uyển tức giận gạt phăng quan hệ với hắn. Chỉ cần thấy mặt thằng này là nàng lại thấy chán ghét. Cái loại người như thế sao năm đó nàng lại thích được nhỉ? Thật sự là mất bị mù mà.

“Cô xem cô nói chuyện cái kiểu gì thế? Thật làm tổn thương người khác nha. Người ta vẫn nói một ngày vợ chồng trăm năm ân ái, chúng ta đã làm vợ chồng lâu như vậy rồi thử hỏi không biết bao nhiêu ân tình

cho lại nha.” Sử Bất Bình giơ tay định khoác vai Tô Uyển. Thật không nghĩ tới người đàn bà này rời khỏi mình lâu như vậy tướng tá lại lại càng ngày càng xinh đẹp ra.

“Cút ngay.” Tô Uyển gạt bàn tay hắn ra.

“Được rồi được rồi, buông là được chứ gì.” Sử Bất Bình cũng có chuyện muốn nhờ cậy nên không muốn đắc tội với Tô Uyển. “tôi có chút chuyện cần nhờ cô hỗ trợ, gần đây hơi túng thiếu, cô xem có thể cho tôi mượn chút được không? Nói như thế nào nhỉ? Dù sao chúng ta cũng từng có nhân ngãi...”

“Câm mồm, đừng có nói cái gì mà chúng ta là vợ chồng. Hồi đó mắt tôi mù mới nhìn trúng loại nam nhân như anh. Năm đó vừa sinh tiểu Tuyết thì anh chạy theo người khác, cái gì mang được đều mang đi hết. Anh có cần biết mẹ con tôi sống như thế nào không? Bây giờ không có tiền mới tìm tôi hả? Anh còn có mặt mũi mà ra ngoài nói anh là cha tiểu Tuyết không? Còn có mặt mũi mà nói chúng ta có nhân ngãi vợ chồng không? Anh cút đi cho tôi, cút đi thật xa, đừng có tìm tôi hỏi tiền. Dù có tôi cũng thà đem cho ăn mày còn hơn là cho cái loại như anh.” Sử Bất Bình không nói chuyện cũ còn tốt, vừa nói ra liền khiến Tô Uyển bùng phát, cũng chẳng bận tâm đang đứng giữa cửa hàng, cần phải bảo trì hình tượng, một mạch liền tuôn hết tất cả ủy khuất dồn nén bấy lâu, lệ đã rơi đầy trên mặt.

Sử Bất Bình bị Tô Uyển nói một mạch trước mặt bao nhiêu người trong cửa hàng, hết xám xanh lại đỏ lựng giống như con tôm luộc gào lên “mẹ kiếp, con dĩ thối tha này, bố mày tìm mày là xem trọng mày. Nhìn bộ đồ thẳng thớm mày mặc cũng không nghĩ lại bộ dạng dâm đảng trên giường năm đó...”

Bất thành linh, một tiếng “chat” vang dội khắp căn phòng. Sử Bất Bình không ngờ rằng Tô Uyển ở giữa bao nhiêu người dám ra tay tát hắn. Bàn tay vừa bắt được tay Tô Uyển liền động thủ, nhưng ngặt một nỗi dù có cố thế nào cũng không xuất ra được.

“Ấy ấy, đàn ông đánh đàn bà không phải là nam nhân tốt.” Lâm Phong cười tà nói.

“Có phải nam nhân tốt hay không liên quan đến cái gì đến mày? Thằng ranh, buông tay tao ra. Tao là giáo viên dạy thể dục đấy. Chọc giận bố mày thì cả mày cũng đánh.” Sử Bất Bình dùng sức kéo mạnh, muốn dứt cổ tay ra khỏi bàn tay Lâm Phong mà không sao thoát được, ngược lại tay hắn lại giống như là bị kim sắt kẹp chặt, ê ẩm đau nhức.

“Buông tay? Mày cho tao là thằng ngu chắc? Tao mỗi ngày đều đến đây chỉ chờ có cơ hội anh hùng cứu mỹ nhân mà xuất đầu. Bây giờ thật vất vả lắm mới gặp được, đương nhiên là tao muốn xem vào.” Lâm Phong giả hoạt đưa mắt nhìn Tô Uyển.

“Đây là vợ tao, để cần mày nhúng mũi vào.”

“Đây là vợ dự bị của tao, tất nhiên là muốn xen vào. Tao đoán sau lần anh hùng cứu mỹ nhân này hẳn nàng sẽ chấp nhận tình cảm của tao. Người anh em, thông cảm phối hợp chút, cho tao tát hai cái đi.” Lâm Phong nghiêm túc thương lượng với Sử Bất Bình.

“Tát con mẹ mày.” Sử Bất Bình rống lên, tung một quyền giữa mặt Lâm Phong.

“Ấy ấy, tao cũng đang đi tìm mẹ tao đây. Mày tìm được rồi nói cho tao một tiếng.” Lâm Phong né qua một bên, luồn ra phía sau, đá một cước vào hông Sử Bất Bình khiến hắn mất đà vồ ếch trên mặt đất.

“Con mẹ mày, bố mày cũng dám đánh, ông đây...”

Lâm Phong dẫm mạnh một trên lên mặt Sử Bất Bình “tiếp tục đi, đừng dừng lại. Chửi tiếp đi...mày làm việc của mày, tao làm việc của tao. Yên tâm, tao không lấn sân của mày đâu.” Vừa nói, hắn vừa di mạnh cổ chân. Khuôn mặt xem như anh tuấn của Sử Bất Bình thân mật tiếp xúc với mặt đất.

“Ô ô ô...” Sử Bất Bình lên tiếng, mấy tơ máu từ khóe miệng hắn chậm rãi chảy ra.

“Nói cái gì? Tao nghe không rõ lắm.” Lâm Phong lại tăng thêm lực.

“Ô ô ô...” tiếng kêu lúc này của Sử Bất Bình càng giống tiếng lợn kêu, càng lúc càng vang lớn.

“Lâm Phong, như thế không tốt đâu. Cậu sẽ gặp phiền toái đấy.” Tô Uyển nhỏ giọng khuyên giải, ánh mắt nhìn Sử Bất Bình trên mặt đất, vẻ mặt có vẻ trả thù thỏa mãn.

“Ừ, vẫn biết là không tốt. tôi là người văn minh, sao có thể cùng loại người dã man như thế đánh nhau được chứ?” Lâm Phong tròn mắt trả lời. Mới đây còn cùng Lý Tuyền đánh một trận khiến quần của người ta rách tơi tả, làm cho cô bé vừa khóc vừa chạy trông đến là đáng thương. Giờ lại cùng người khác đánh nhau. Hai chữ văn minh này dán lên mặt hắn thật đúng là làm xấu hổ không biết bao nhiêu người. Theo cách nói của Đường Giai Di thì phải là “thô bỉ đầy mình.”

Vừa nói, Lâm Phong cũng thả lỏng cổ chân cho Sử Bất Bình đứng lên.

“Có chuyện gì vậy?” một người trông có vẻ là bảo an rẽ đám người đang tụm xanh tụm đỏ đi tới hỏi.

“Hắn đánh tôi.” Sử Bất Bình hung ác chỉ Lâm Phong.

“Hắn quấy rối tôi.” Lâm Phong chưa kịp mở miệng, Tô Uyển liền vội giúp Lâm Phong giải thích. Dù sao chuyện này cũng bởi vì nàng nên mới xảy ra, Lâm Phong chỉ là giúp nàng mà thôi. Nếu xảy ra vấn đề gì hắn chỉ có một mình nàng chịu trách nhiệm.

“Anh quấy rầy vị tiểu thư này, sau đó vị tiên sinh này giúp vị tiểu thư này đánh anh, có đúng vậy không?” bảo an quay đầu lại hỏi Sử Bất Bình, hình như quên bằng nguyên nhân trên mặt hắn bây giờ đầy máu.

“Phải cái thằng (bố mày)... không phải, bọn tôi quen biết. Không tin anh có thể hỏi mấy người chứng kiến. Tôi cũng không quấy rầy cô ấy.” Sử Bất Bình chấp nhận nhần nhện. Chẳng phải có câu hảo hán không sợ thiệt trước mắt sao. Vừa nhìn đã biết thằng bảo an này đứng về phía bên kia.

“Các vị, có phải vị tiên sinh này quấy rối vị tiểu thư này không?” tên bảo an quay đầu hỏi mấy người chứng kiến.

“Đúng.” Tất cả mọi người đều đồng thanh trả lời. Bình thường đi dạo ở mấy Plaza như thế này đa phần là đàn bà. Vừa rồi Tô Uyển liền thanh mắng Sử Bất Bình, mọi người đều có thể đại khái đoán ra câu chuyện cho nên đối với Tô Uyển là vạn phần đồng tình, đối với thằng Trần Thế Mỹ này thống hận muốn cắn chết hắn, cho nên khi có cơ hội trừng trị loại người như thế, trừ bạo thay cho phái nữ các nàng cho nên bất kể là biết hay không biết chuyện đầu đồng thanh đáp đúng. Trong đám người còn có mấy vị nam tính đồng bào, thấy Tô Uyển xinh đẹp gợi cảm còn bị thằng đĩ đực kia vứt bỏ, trong lòng càng thêm thống hận, có mấy thanh niên manh động còn có ý nghĩ đi lên đá cho thằng kia mấy cái.

“Này...này...các người đừng có đổ oan cho tôi. Tôi không...” Sử Bất Bình không nghĩ đến kết quả lại thành ra như thế này, còn tưởng rằng dựa vào khuôn mặt khả dĩ của mình ở giữa đông đảo nữ tính đồng bào còn nhận được trợ giúp.

“Thật không? Thế thì mời anh đến sở cảnh sát giải thích. Tiểu Vương, báo cảnh sát chưa?”

“Báo rồi, một chút nữa sẽ tới.” một bảo an cơ trí phía sau đáp.

Cảnh sát tới rất nhanh. Bởi vì có rất nhiều người chứng kiến cho nên tất cả công tác điều tra lấy chứng cứ đều miễn, cứ thế trực tiếp đem Sử Bất Bình đi. Trước khi đi, ánh mắt Sử Bất Bình nhìn Tô Uyển tràn ngập cừu hận thật khiến người khác lạnh sống lưng.

“Tôi lại thiếu nợ cậu một lần.” Tô Uyển nhìn Lâm Phong, bất đắc dĩ nói.

“Cứ chậm rãi mà trả. Dù sao chị cũng còn trẻ.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lan-gia-huu-nu-so-truong-thanh>